

KOMISJA
EUROPEJSKA

Strasburg, dnia 25.10.2016 r.
COM(2016) 683 final

2016/0336 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych

{ SWD(2016) 341 final }

{ SWD(2016) 342 final }

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

W dniu 16 marca 2011 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB). Wniosek ten, który jest wciąż przedmiotem prac w Radzie, stanowi jedną z inicjatyw Komisji w ramach programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) i ma na celu zapewnienie jednolitego zbioru przepisów podatkowych na potrzeby przedsiębiorstw działających na rynku wewnętrznym. Wniosek z 2011 r. w sprawie CCCTB umożliwiłby zatem przedsiębiorstwom traktowanie Unii jako jednolitego rynku w kontekście podatku od osób prawnych, co ułatwiłoby im prowadzenie transgranicznej działalności oraz przyczyniłoby się do wzrostu wymiany handlowej i inwestycji.

Wspólnota międzynarodowa zdała sobie niedawno sprawę, że obecne przepisy dotyczące opodatkowania osób prawnych nie odpowiadają już dzisiejszym warunkom. Generalnie, podatek od przedsiębiorstw jest pobierany na poziomie krajowym, podczas gdy otoczenie gospodarcze coraz częściej ma charakter globalny, mobilny i cyfrowy. Modele biznesowe i struktury przedsiębiorstw są bardziej złożone, co ułatwia przenoszenie zysków¹. Różnice pomiędzy krajowymi systemami podatku od osób prawnych doprowadziły w ostatnim dziesięcioleciu do rozpowszechnienia się agresywnego planowania podatkowego. Ponieważ przy opracowywaniu przepisów krajowych nie jest uwzględniany wymiar transgraniczny działalności gospodarczej, w relacjach pomiędzy różnymi krajowymi systemami podatku od osób prawnych mogą pojawiać się rozbieżności. Te rozbieżności stwarzają ryzyko podwójnego opodatkowania i podwójnego nieopodatkowania, a co za tym idzie zakłócają funkcjonowanie rynku wewnętrznego. W tych okolicznościach państwa członkowskie mają coraz większe trudności ze skutecznym zwalczaniem praktyk agresywnego planowania podatkowego poprzez jednostronne działania², aby chronić swoje krajowe bazy podatkowe przed erozją i zapobiegać przenoszeniu zysków.

Biorąc pod uwagę fakt, że obecnym priorytetem UE jest wspieranie trwałego wzrostu gospodarczego i inwestycji w ramach sprawiedliwego i lepiej zintegrowanego rynku, potrzebne są nowe ramy zapewniające sprawiedliwe i skuteczne opodatkowanie zysków przedsiębiorstw. W tym kontekście CCCTB stanowi skuteczne narzędzie umożliwiające przypisanie dochodu do miejsca, w którym wytworzono daną wartość, za pomocą wzoru uwzględniającego trzy równoważne wskaźniki (tj. aktywa, zatrudnienie i obrót). Ponieważ wskaźniki te są związane z miejscem, w którym przedsiębiorstwo generuje swoje zyski, są one bardziej odporne na praktyki agresywnego planowania podatkowego niż metody cen transferowych powszechnie stosowane do celów podziału zysku.

W porównaniu z wcześniejszym wnioskiem w sprawie CCCTB ponownie przedkładany projekt zachowałby jego funkcję przeciwdziałania unikaniu opodatkowania, a także cechy systemu podatku od osób prawnych ułatwiającego handel transgraniczny i inwestycje na

¹ Dokument roboczy służb Komisji ([SWD\(2015\) 121 final](#)) omawia szczegółowo zmiany historyczne, a także aktualne problemy i wyzwania związane z opodatkowaniem zysków przedsiębiorstw wielonarodowych.

² „Agresywne planowanie podatkowe polega na wykorzystywaniu aspektów technicznych systemu podatkowego lub rozbieżności pomiędzy dwoma systemami podatkowymi lub większą ich liczbą w celu zmniejszenia zobowiązania podatkowego” (zalecenie Komisji z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie agresywnego planowania podatkowego, [C\(2012\) 8806 final](#)).

rynku wewnętrznym. W obecnej sytuacji przedsiębiorstwa prowadzące działalność transgraniczną podlegają niekiedy aż 28 różnym systemom podatku od osób prawnych. Procedury te stanowią dla nich duże obciążenie, zarówno pod względem nakładów czasowych, jak i gospodarczych, i utrudniają im prowadzenie działalności gospodarczej. Ponownie przedkładany wniosek oferowałby te same zalety, co wniosek w sprawie CCCTB z 2011 r. w zakresie objęcia grup przedsiębiorstw prowadzących podlegającą opodatkowaniu działalność gospodarczą w co najmniej jednym państwie członkowskim jednolitym zbiorem przepisów dotyczących obliczania ich podstawy opodatkowania w całej Unii Europejskiej (UE), przez co podlegałyby one tylko jednej administracji podatkowej („punkt kompleksowej obsługi”). Konsolidacja prowadziłaby w dalszym ciągu automatycznie do kompensacji strat transgranicznych, a zasady dotyczące ustalania cen transferowych nie miałyby zastosowania w obrębie grupy, ponieważ dystrybucja przychodów całej grupy byłaby dokonywana przy zastosowaniu wzoru podziału.

Ponownie przedstawiona inicjatywa różni się od wniosku z 2011 r. tym, że ustanawia bezwzględnie obowiązujące przepisy w odniesieniu do grup przekraczających określony próg wielkości, aby zwiększyć odporność systemu na praktyki agresywnego planowania podatkowego. W świetle powyższego jest ważne, aby zapewnić możliwość opcjonalnego stosowania tych przepisów także tym podmiotom, które podlegają wprowadzie podatkowi od osób prawnych w Unii, ale nie spełniają kryteriów kwalifikujących do stosowania wspólnych ram.

Działania mające na celu wprowadzenie CCCTB

Dyskusje prowadzone w Radzie od 2011 r. unaocznily, że uchwalenie w całości bardzo ambitnego wniosku w sprawie CCCTB jest mało prawdopodobne, o ile nie zostanie przyjęta strategia jego stopniowego wdrażania. Niektóre elementy wniosku (przede wszystkim konsolidacja podatkowa) są rzeczywiście przedmiotem trudnych debat i mogą utrudnić osiągnięcie postępów w sprawie innych, fundamentalnych elementów systemu. Aby zapobiec tym opóźnieniom w dokonywaniu postępów, Komisja opublikowała w czerwcu 2015 r. plan działania, w którym opowiedziała się za stopniowym podejściem do wdrażania CCCTB. Podejście to zakłada, że prace nad konsolidacją podatkową powinny zostać przełożone na późniejszy etap i rozpocząć się dopiero po osiągnięciu ostatecznego porozumienia w sprawie zbioru bezwzględnie obowiązujących przepisów dotyczących wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych (wspólnej podstawy). Nie zmienia to jednak faktu, że Komisja przedstawi jednocześnie i w ramach tej samej inicjatywy dwa wnioski – jeden w sprawie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych, a drugi w sprawie CCCTB. Wniosek z 2011 r. dotyczący CCCTB, który jest obecnie przedmiotem prac w Radzie, zostanie wycofany jednocześnie z przyjęciem przez Komisję nowych wniosków. W tym kontekście niezwykle ważne jest, aby konsolidacja podatkowa pozostała głównym elementem inicjatywy CCCTB, ponieważ poważne przeszkody podatkowe, na które napotykają przedsiębiorstwa w Unii, można usunąć w najskuteczniejszy sposób właśnie w ramach skonsolidowanej grupy.

Niniejszy wniosek w sprawie dyrektywy skupia się na tzw. „drugim kroku” w ramach strategii stopniowego wdrażania, tj. po osiągnięciu porozumienia politycznego w sprawie elementów wspólnej podstawy. Do tego czasu wniosek dotyczący CCCTB będzie oczekiwać na rozpatrzenie przez Radę. CCCTB określa warunki należenia do grupy, przedstawia możliwe formy, jakie grupa może przyjąć, i obejmuje przepisy dotyczące technicznych aspektów konsolidacji. Oprócz wprowadzenia koniecznych zmian dotyczących momentu przystępowania do grupy i występowania z niej, tekst dotyczy reorganizacji przedsiębiorstw, ze szczególnym uwzględnieniem specyfiki grup transgranicznych, a konkretniej, sposobu traktowania strat i niezrealizowanych zysków kapitałowych. Zawiera on również przepisy dotyczące transakcji między grupą a innymi podmiotami; odnoszą się one przede wszystkim

do sposobu ujmowania podatków pobieranych u źródła i ulgi z tytułu podwójnego opodatkowania. Jednym z głównych elementów wniosku jest wzór podziału, tj. mechanizm wag stosowanych do przydziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania grupy kwalifikującym się państwom członkowskim. Podczas gdy zgodnie z zasadami dotyczącymi wspólnej podstawy przedsiębiorstwa mogą nadal, co do zasady, stosować krajowe przepisy do administrowania swoimi zobowiązaniami podatkowymi, CCCTB wymagałaby specjalnych ram administracyjnych, aby uwzględnić struktury grup transgranicznych.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Ponowne przedłożenie wniosku w sprawie CCCTB stanowi kluczowy element komunikatu Komisji dotyczącego planu działania na rzecz sprawiedliwego i skutecznego systemu opodatkowania przedsiębiorstw w UE, który został przyjęty w dniu 17 czerwca 2015 r. W planie działania wskazano 5 głównych obszarów działania³. Dokonano w nim przeglądu polityk w zakresie podatku od osób prawnych, które istnieją w Unii, oraz określono cel polegający na ustanowieniu w UE systemu opodatkowania przedsiębiorstw, w ramach którego zyski z działalności są opodatkowywane w jurysdykcji, w której wytworzono daną wartość. CCCTB jest przedstawiony jako nadrzędna inicjatywa, która mogłaby stanowić niezmiernie skuteczne narzędzie osiągnięcia celu, którym jest sprawiedliwsze i skuteczniejsze opodatkowanie.

Ponadto ponownie przedłożony wniosek dotyczący CCCTB zawierałby przepisy wdrażające niektóre z kluczowych działań wskazanych w inicjatywie OECD dotyczącej erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków (BEPS). Elementy te zostały obecnie włączone – w postaci minimalnych standardów – do niedawno przyjętej dyrektywy Rady 2016/1164/UE (zwanej „dyrektywą w sprawie przeciwdziałania unikaniu opodatkowania”)⁴. Należy zakładać, że CCCTB będzie obejmować elementy tej dyrektywy mające na celu przeciwdziałanie unikaniu opodatkowania, ale w nowym kontekście prawnym. Normy te musiałyby mianowicie stanowić część ogólnounijnego systemu opodatkowania osób prawnych i określać bezwzględnie obowiązujące reguły, a nie standardy minimalne.

Niniejsza inicjatywa polegająca na ponownym przedstawieniu CCCTB zajmuje ważne miejsce wśród planów Komisji dotyczących sprawiedliwszego opodatkowania. Planuje się, że inicjatywa ta zostanie podana do wiadomości publicznej w tym samym dniu co wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych w relacjach z państwami trzecimi (który wprowadzi zmiany do dyrektywy w sprawie przeciwdziałania unikaniu opodatkowania) i wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie rozstrzygania sporów. Niniejszy wniosek opiera się ponadto na niedawno przyjętych projektach z dziedziny podatków; obok dyrektywy w sprawie przeciwdziałania unikaniu opodatkowania są to zmiany do dyrektywy w sprawie spółek dominujących i spółek zależnych (z lat 2014 i 2015) i wniosek dotyczący przekształcenia dyrektywy w sprawie odsetek i należności licencyjnych (z 2011 r.). Inicjatywa w sprawie spółek dominujących i spółek zależnych oraz niektóre zmiany omówione w kontekście dyrektywy w sprawie odsetek i należności licencyjnych uwzględniają bieżące priorytety polityczne dotyczące wzmocnienia

³ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2015 r. w sprawie sprawiedliwego i skutecznego systemu opodatkowania przedsiębiorstw w Unii Europejskiej – pięć głównych obszarów działania, COM (2015) 302 final.

⁴ Dyrektywa Rady 2016/1164/UE z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. L 193 z 19.7.2016, s. 1–14).

unijnego prawa podatkowego, tak aby chroniło przed praktykami agresywnego planowania podatkowego.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

CCCTB wchodzi w zakres inicjatyw Komisji na rzecz sprawiedliwszego opodatkowania i przyczyniłaby się do usunięcia przeszkód, które powodują zakłócenia utrudniające właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego. W związku z tym CCCTB uzupełnia w znacznym stopniu unijne prawo spółek i wpisuje się w projekty takie jak unia rynków kapitałowych oraz kilka inicjatyw w dziedzinie przejrzystości podatkowej, wymiany informacji i przeciwdziałania praniu pieniędzy.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Niniejszy wniosek wchodzi w zakres stosowania art. 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). W treści niniejszego wniosku stwierdzono, że środki uchwalone na podstawie tego artykułu w celu zbliżenia przepisów mają bezpośredni wpływ na ustanowienie lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Ponowne przedstawienie inicjatywy CCCTB ma na celu ułatwienie prowadzenia działalności gospodarczej w UE poprzez ustanowienie jednolitego zbioru przepisów w dziedzinie podatku od osób prawnych, który będzie obowiązywał podatników na całym obszarze rynku wewnętrznym, a także zwiększenie odporności tego systemu na agresywne planowanie podatkowe. Oba cele mają wyraźny i bezpośredni wpływ na rynek wewnętrzny, ponieważ zmierzają do wyeliminowania zakłóceń w jego funkcjonowaniu.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Niniejsza inicjatywa jest zgodna z zasadą pomocniczości.

Problemy i uwarunkowania stanowiące podstawę do działania mają wprowadzić różne źródła, jak wyjaśniono w poprzednich sekcjach, ale wydaje się, że ich szkodliwe skutki można skutecznie wyeliminować tylko poprzez jedno wspólne rozwiązanie – zbliżenie systemów opodatkowania osób prawnych w Unii ograniczyłoby zakłócenia na rynku poprzez stworzenie sprawiedliwszego i spójniejszego otoczenia podatkowego dla działalności podmiotów gospodarczych. Jest oczywiste, że osiągnięcie tego celu wymaga podjęcia działań na poziomie Unii, a nie w indywidualny i nieskoordynowany sposób przez państwa członkowskie. Inicjatywy planowane i realizowane przez każde państwo członkowskie z osobna utrwałyby tylko albo wręcz pogłębiły obecne problemy, gdyż podatnicy nadal mieliby do czynienia z 28 różnymi systemami podatkowymi, a w niektórych przypadkach z kolizjami ich przepisów.

Planowane ponowne przedstawienie CCCTB ma odpowiedzieć na potrzebę zwiększenia wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy na rynku wewnętrznym, a także przeciwdziałać praktykom agresywnego planowania podatkowego. Generalnie wszystkie te cele są ukierunkowane na rozwiązanie problemów dotyczących więcej niż jedno państwo członkowskie, a zatem bezsprzecznie wymagają wspólnego podejścia. W świetle powyższego ewentualne środki mogą przynieść rezultaty tylko wówczas, gdy przepisy te będą stosowane w jednolity sposób na całym rynku wewnętrznym. W przeciwnym wypadku system opodatkowania osób prawnych w UE pozostanie rozdrobniony i nie będzie w stanie poradzić sobie z przeszkodami podatkowymi ani rozpowszechnianiem się praktyk nieuczciwej konkurencji.

Co więcej, praktyki unikania opodatkowania mają obecnie miejsce głównie w kontekście transgranicznym. Możliwości nadużyć czy wykorzystania rozbieżności między krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych powstają właśnie na styku różnych systemów podatkowych. Fakt, że UE jest rynkiem wewnętrznym o wysokim stopniu integracji wiąże się z większą skalą działalności transgranicznej, co unaocznia, jak ważne jest uzgodnienie skoordynowanych rozwiązań.

Biorąc pod uwagę skalę i efekty planowanego ponownie przedstawianego wniosku, jego cele, tj. minimalizacja zakłóceń wynikających z dotychczasowego współistnienia 28 krajowych systemów podatkowych i stworzenie korzystniejszych warunków dla inwestycji transgranicznych na jednolitym rynku, można lepiej osiągnąć na szczeblu Unii.

Większość głównych elementów systemu CCCTB może zostać wdrożonych wyłącznie poprzez wspólne działanie. Możliwe byłoby na przykład wyeliminowanie – w stosunkach między przedsiębiorstwami stosującymi wspólne przepisy dotyczące podatku od osób prawnych – rozbieżności w kwalifikacji prawnej podmiotów lub płatności, które prowadzą do podwójnego opodatkowania lub podwójnego nieopodatkowania. Samodzielne działania państw członkowskich rozwiązałyby te kwestie co najwyżej bilateralnie. Naturalnie, kompensowanie strat transgranicznych będzie działać najskuteczniej wtedy, gdy będą w nim uczestniczyć wszystkie państwa członkowskie, chociaż nie należy tutaj wykluczać podejścia bilateralnego, które stanowi drugie w kolejności najlepsze rozwiązanie. Możliwość nieopodatkowanej wewnętrznej restrukturyzacji grupy, zaprzestanie skomplikowanego ustalania cen transferowych wewnątrz grupy oraz podział przychodów przy zastosowaniu specjalnego wzoru na poziomie grupy mają ponadto tło transgraniczne i mogą zostać wprowadzone jedynie w ramach wspólnych regulacji.

- **Proporcjonalność**

Planowane środki są odpowiednie i konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu. Nie wykraczają one poza harmonizację podstawy opodatkowania osób prawnych, która stanowi warunek konieczny eliminacji stwierdzonych przeszkód podatkowych powodujących zniekształcenie rynku wewnętrznego. Przedstawiona ponownie CCCTB nie ogranicza ponadto suwerenności państw członkowskich w odniesieniu do określania wysokości dochodów podatkowych potrzebnych im do osiągnięcia celów polityki budżetowej. W tym zakresie nie ma ona wpływu na prawo państw członkowskich do decydowania o wysokości własnych stawek podatku od osób prawnych.

Chociaż Komisja konsekwentnie głosi konieczność skoordynowania krajowych praktyk podatkowych, to nie ulega jednak wątpliwości, że sama koordynacja nie byłaby wystarczająca do wyeliminowania zakłóceń rynku wewnętrznego związanych z podatkami. Doświadczenie pokazuje, że koordynacja jest długotrwałym procesem, a rezultaty wcześniejszych działań tego typu są jak do tej pory skromne. Co więcej, koordynacja podatkowa dotyczy zwykle tylko szczegółowych, ukierunkowanych aspektów i nie jest w stanie rozwiązać wielu różnorodnych problemów napotykanych przez przedsiębiorstwa na rynku wewnętrznym, które wymagają kompleksowego podejścia.

Przewiduje się, że zakres obowiązkowego stosowania ponownie przedstawionego wniosku w sprawie CCCTB zostanie wyznaczony w ten sposób, że będzie obejmować tylko niezbędne kategorie podatników, tj. grupy przedsiębiorstw przekraczające określony próg wielkości. Wynika to z faktu, że grupy o wysokich przychodach dysponują na ogół odpowiednimi zasobami, pozwalającymi im angażować się w strategię agresywnego planowania podatkowego.

W związku z tym przewidywane przepisy nie wykraczałyby poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów Traktatu związanych z lepszym funkcjonowaniem rynku wewnętrznego.

- **Wybór instrumentu**

Zakłócenia na rynku wewnętrznym, jak stwierdzono wcześniej, można wyeliminować tylko za pomocą wiążących norm i wspólnych ram prawnych. Wybór instrumentu niewiążącego wiązałby się z ryzykiem, ponieważ państwa członkowskie mogłyby zdecydować, że nie będą go wdrażać wcale, albo wdrożą tylko jego wybrane elementy. Taka sytuacja byłaby bardzo niepożądana. Prowadziłaby ona do niepewności prawa dla podatników i zagrażała osiągnięciu celu, jakim jest powstanie skoordynowanego i spójnego systemu opodatkowania osób prawnych na rynku wewnętrznym. Oprócz tego, ponieważ zakłada się, że system wspólnej podstawy opodatkowania będzie wpływał na budżety krajowe, zwłaszcza poprzez wzór podziału, jest niezwykle ważne, aby przepisy określające jego strukturę były stosowane w sposób jednolity i skuteczny. Szanse na osiągnięcie tego celu są znacznie większe w przypadku wiążących przepisów.

Zgodnie z art. 115 TFUE: „Rada, stanowiąc jednomyślnie [...] uchwała dyrektywy w celu zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, które mają bezpośredni wpływ na ustanowienie lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego”. Traktat nakazuje zatem, aby przepisy w obszarze podatków bezpośrednich były uchwalane wyłącznie w formie dyrektyw. Zgodnie z art. 288 TFUE, dyrektywa wiąże każde państwo członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków osiągnięcia tego rezultatu. W świetle tego postanowienia charakter dyrektywy powinien być zatem ogólny, ponieważ kwestie o charakterze technicznym i o dużym stopniu szczegółowości należy pozostawić do decyzji państw członkowskich.

3. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Komisja zorganizowała konsultacje społeczne, aby zaangażować wszystkich interesariuszy i dać zainteresowanym stronom możliwość przedstawienia ich stanowiska w sprawie ponownego przedstawienia CCCTB. W procesie konsultacji wzięło udział 175 uczestników. Najwięcej odpowiedzi (37 %) wpłynęło od zarejestrowanych stowarzyszeń, a drugi w kolejności największy wkład w konsultacje (32 %) wniosły indywidualne przedsiębiorstwa, z których większość stanowiły MŚP; świadczy to o zainteresowaniu mniejszych przedsiębiorstw wnioskiem.

Poszczególne kategorie respondentów różniły się poglądami w kwestii tego, czy CCCTB jest właściwym instrumentem, aby rozwiązać problem przenoszenia zysków i zmniejszyć obciążenia administracyjne. Generalnie wniosek przyjęto pozytywnie, ale organizacje pozarządowe i podmioty publiczne skupiły się w większym stopniu na wpływie CCCTB na planowanie podatkowe. Przedsiębiorstwa podkreślały natomiast znaczenie, jakie ma dla nich zmniejszenie kosztów przestrzegania przepisów i stworzenie środowiska przyjaznego dla biznesu, które sprzyjałoby inwestycjom. Zwróciły one także uwagę na groźbę wzrostu kosztów administracyjnych w przypadku, gdy centralnym elementem systemu staną się przepisy mające na celu przeciwdziałanie unikaniu opodatkowania.

Opinie zebrane w trakcie konsultacji publicznych zostały uwzględnione w ocenie skutków: jest o nich mowa w poszczególnych sekcjach i poświęcono im także osobny załącznik.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Ocena skutków obejmuje wyniki trzech badań.

1. Badanie CORTAX udostępnione przez Wspólne Centrum Badawcze Komisji Europejskiej. Model CORTAX jest modelem równowagi ogólnej służącym do oceny skutków reform podatku od osób prawnych w 28 państwach UE za pomocą szczegółowych danych pochodzących z różnych źródeł.

2. Badanie przeprowadzone przez Centrum Europejskich Badań Gospodarczych (ZEW) dotyczące wpływu reformy podatkowej na ograniczenie zjawiska faworyzowania finansowania dłużnego względem finansowania kapitałowego przejawiającego się w kosztach kapitału i efektywnych stawkach podatkowych. Badanie to koncentruje się na obecnym zakresie preferencyjnego traktowania finansowania dłużnego przedsiębiorstw w ramach systemów podatkowych 28 państw członkowskich UE i analizuje, czy różne warianty reformy są w praktyce odpowiednie, aby wyeliminować faworyzowanie finansowania dłużnego i wesprzeć inwestycje.

3. Badanie przeprowadzone przez Centrum Europejskich Badań Gospodarczych (ZEW) na temat wpływu planowania podatkowego na efektywne stawki podatkowe. W badaniu tym obliczono średnie i krańcowe efektywne stawki podatkowe, które uwzględniają możliwość stosowania przez przedsiębiorstwa wielonarodowe zaawansowanych strategii planowania podatkowego, w tym wykorzystania preferencyjnych systemów podatkowych.

- **Ocena skutków**

Głównym wariantem strategicznym, który jest brany pod uwagę, jest wniosek w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych. Najważniejsza decyzja dotyczy zakresu takiej podstawy opodatkowania, tzn. wyboru osób prawnych, do których miałaby ona zastosowanie. Główne rozważane warianty to obowiązkowe stosowanie CCCTB przez wszystkie przedsiębiorstwa albo tylko przez pewną podgrupę przedsiębiorstw. Przeanalizowano szereg rozwiązań problemu faworyzowania finansowania dłużnego w ramach obecnych systemów podatkowych. Dostępne są dwa główne działania: dopuszczenie możliwości odliczania zarówno kosztów finansowania dłużnego, jak i finansowania kapitałowego lub zniesienie możliwości odliczania kosztów obu tych typów finansowania. Jeśli chodzi o zachęty do działalności badawczo-rozwojowej, najważniejsze warianty obejmują ulgę podatkową z tytułu kosztów inwestycji badawczo-rozwojowych, ale jej wysokość jest różna.

Ocena poszczególnych wariantów pozwoliła wyłonić wariant preferowany: CCCTB powinna być obowiązkowa w przypadku dużych przedsiębiorstw, przewidywać ulgę z tytułu wzrostu i inwestycji oraz ulgę z tytułu kosztów badań i rozwoju. Ulga z tytułu wzrostu i inwestycji obejmuje odliczenia kosztów finansowania dłużnego i kapitałowego ograniczone pewnymi progami, aby zapobiec zjawiskom nadużyć i planowania podatkowego. Celem ulgi z tytułu kosztów badań i rozwoju jest przynajmniej utrzymanie zachęt podatkowych już istniejących w tym obszarze. Analiza pokazuje, że CCCTB ma wyraźną przewagę nad alternatywnym wariantem polegającym na niepodejmowaniu żadnych działań.

Przewiduje się, że dzięki wdrożeniu preferowanego wariantu systemy podatkowe staną się sprawiedliwsze i powstaną równe warunki działania, za sprawą skutecznego wyeliminowania zachęt do agresywnego planowania podatkowego w UE. Przyczyniłoby się to do zapewnienia, aby korporacje ponosiły sprawiedliwie przypadającą na nie część obciążeń podatkowych, i

poprawiłoby morale podatników. Ponadto wariant ten zlikwidowałby skutecznie transgraniczne przeszkody podatkowe w UE. Wprowadzenie ulgi z tytułu wzrostu i inwestycji traktującej w podobny sposób zarówno finansowanie dłużne, jak i finansowanie kapitałowe, zmniejsza zakłócenia mające wpływ na decyzje finansowe przedsiębiorstw. Zachęty podatkowe do działalności badawczo-rozwojowej będą nie tylko utrzymane, ale zostaną dodatkowo ulepszone i ujednolicone.

Spodziewane korzyści gospodarcze wynikające z wniosku są pozytywne. Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych przewidująca ulgę z tytułu wzrostu i inwestycji przyniosłaby wzrost inwestycji i zatrudnienia wynoszący potencjalnie – odpowiednio – 3,4 % i 0,6 %. W sumie wzrost gospodarczy zwiększyłby się nawet o 1,2 %. Oczekuje się zmniejszenia kosztów przestrzegania przepisów (redukcja czasu poświęcanego na przestrzeganie przepisów o 10 % i redukcja kosztów o 2,5 %). Koszty ustanowienia jednostki zależnej zmniejszyłyby się maksymalnie o 67 %, co ułatwiłoby przedsiębiorstwom (w tym MŚP) ekspansję zagraniczną.

Analiza wskazuje, że wariant preferowany nie ma żadnych istotnych skutków środowiskowych. Skutki społeczne będą także ograniczone.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Koszty przestrzegania przepisów prawa podatkowego są poważnym obciążeniem dla przedsiębiorstw, a ich ograniczenie będzie stanowić jedną z najważniejszych korzyści płynących z wdrożenia CCCTB. Szacunkowe koszty przestrzegania przepisów wynoszą w przypadku dużych przedsiębiorstw ok. 2 % zapłaconych podatków, ale w przypadku MŚP już ok. 30 %. Szacuje się, że koszty przestrzegania przepisów rosną proporcjonalnie do skali prowadzonej działalności transgranicznej i liczby posiadanych jednostek zależnych. Dane dotyczące reform podatkowych pokazują, że po wybuchu kryzysu wprowadzono liczne reformy podatku od osób prawnych i środki mające na celu wzmocnienie międzynarodowych ram zwalczania nadużyć. W świetle powyższego główną zaletą pozostaje zmniejszenie kosztów przestrzegania przepisów w przypadku ustanowienia nowej jednostki zależnej: szacuje się, że nakłady czasowe na ustanowienie nowej jednostki zależnej w państwie członkowskim zmniejszą się o 62–67 %. W ocenie skutków oszacowano, że po wdrożeniu CCCTB czas poświęcany na działania związane z przestrzeganiem przepisów zmniejszy się o 8 %, przy czym na potrzeby tej analizy skupiono się na kosztach powtarzających się, pomijając jednorazowe koszty dostosowawcze. W oparciu o te szacunki dotyczące oszczędności czasu można spróbować określić rząd wielkości łącznych oszczędności kosztów, które wynikałyby z CCCTB. W przypadku rozszerzenia działalności za granicę przez 5 % średnich przedsiębiorstw można oczekiwać jednorazowych oszczędności w wysokości ok. 1 mld EUR. W przypadku stosowania CCCTB przez wszystkie podmioty wielonarodowe powtarzające się koszty przestrzegania przepisów mogą spaść o ok. 0,8 mld EUR.

Administracje podatkowe zostaną odciążone dzięki ograniczeniu liczby spraw dotyczących cen transferowych, z którymi będą miały do czynienia, i generalnie mniejszej liczbie wszystkich spraw, jako że sprawy podatkowe grupy spółek będą prowadzone głównie przez organy administracji tego państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę jednostka dominująca. Z drugiej strony, dopóki system CCCTB nie zostanie obowiązkowo wprowadzony wobec wszystkich przedsiębiorstw, administracje krajowe będą ponosić dodatkowe koszty przestrzegania przepisów ze względu na konieczność utrzymywania dwóch równoległych systemów.

Aby osiągnąć cel polegający na większej sprawiedliwości systemu podatkowego w sposób zgodny z zasadą proporcjonalności, wariant preferowany odnoszący się do CCCTB zakłada, że system ten powinien być obowiązkowy tylko dla pewnej grupy przedsiębiorstw, wyróżnionej na podstawie kryterium wielkości. Mikroprzedsiębiorstwa oraz MŚP są zatem zwolnione z obowiązku stosowania CCCTB. Ograniczenie zakresu obowiązkowego stosowania do grup, których skonsolidowane obroty przekraczają 750 mln EUR, ma na celu „uchwycenie” przeważającej większości (ok. 64 %) obrotów generowanych przez grupy i zmniejsza jednocześnie ryzyko objęcia tym zakresem grup działających wyłącznie na rynku krajowym. Próg ten jest zgodny z podejściem przyjętym w innych unijnych inicjatywach przeciwdziałających unikaniu opodatkowania. Jeśli chodzi o przedsiębiorstwa, które nie mają obowiązku stosować CCCTB, wniosek oferuje im możliwość dobrowolnego wyboru systemu CCCTB. Opcja ta zapewnia maksymalną elastyczność MŚP i mikroprzedsiębiorstwom – pozwala tej grupie przedsiębiorstw czerpać korzyści z CCCTB, nie nakładając jednocześnie takiego obowiązku.

4. WPLYW NA BUDŻET

Niniejszy wniosek dotyczący dyrektywy nie ma wpływu finansowego na budżet Unii Europejskiej.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Komisja dokona przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy po upływie pięciu lat od jej wejścia w życie i przedstawi Radzie sprawozdanie dotyczące jej działania. Państwa członkowskie powinny przekazać Komisji tekst przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

Zobacz motyw 18.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Niniejszy wniosek stanowi tzw. „drugi krok” w ramach dwuetapowego podejścia do ogólnounijnego systemu podatku od osób prawnych obejmujący transgraniczną konsolidację wyników podatkowych między członkami tej samej grupy.

- **Zakres:** w odróżnieniu od wniosku z 2011 r., który ustanawiał system opcjonalny dla wszystkich osób prawnych, niniejszy wniosek będzie bezwzględnie obowiązujący wobec grup przedsiębiorstw przekraczających określony próg wielkości. Kryterium ustalania progu wielkości będzie odnosić się do całkowitych skonsolidowanych przychodów grupy, która składa skonsolidowane sprawozdania finansowe i do której należy dane przedsiębiorstwo. Ponadto wspólne przepisy będą dostępne, jako opcja, dla szerokiego zakresu grup, które nie spełniają kryterium progu wielkości.
- **Definicja „grupy”:** (bez zmian w porównaniu z wnioskiem z 2011 r.) Ustalenie prawa do skonsolidowanej grupy podatkowej będzie dokonywane na podstawie dwustopniowego testu w oparciu o kryterium (i) kontroli (ponad 50 % praw głosu) oraz (ii) prawa własności (ponad 75 % kapitału) lub praw do zysków (ponad 75 % praw uprawniających do udziału w zysku). Te dwa progi dotyczące kontroli oraz prawa własności lub praw do zysków muszą być spełniane przez cały rok

podatkowy; w przeciwnym wypadku przedsiębiorstwo niespełniające tych kryteriów będzie musiało niezwłocznie opuścić daną grupę. Wprowadzony zostanie również minimalny wymóg dziewięciu kolejnych miesięcy przynależności do grupy.

- **Reorganizacje przedsiębiorstw oraz opodatkowanie strat i niezrealizowanych zysków kapitałowych:** (bez zmian w porównaniu z wnioskiem z 2011 r.) Proponowane ramy dotyczą przede wszystkim traktowania strat i niezrealizowanych zysków kapitałowych w momencie przystępowania do grupy i występowania z niej.

W momencie przystępowania przedsiębiorstwa do grupy **straty handlowe sprzed konsolidacji** będą podlegać przeniesieniu na kolejny okres celem kompensacji z jego przydzielonym udziałem. W momencie występowania przedsiębiorstwa z grupy nie przypisuje mu się żadnych strat poniesionych w okresie objętym konsolidacją. W niniejszym wniosku proponuje się uszczegółowienie przepisu z 2011 r.: w przypadku szerzej zakrojonych reorganizacji, w których więcej niż jedno przedsiębiorstwo musi opuścić grupę przynoszącą straty, ustala się próg, po przekroczeniu którego przedsiębiorstwa nie będą mogły wystąpić z grupy bez przydzielenia im części strat, a straty zostaną rozłożone na całą skonsolidowaną grupę.

Istnieją przepisy dotyczące **niezrealizowanych zysków kapitałowych** uzyskanych z tytułu aktywów trwałych zbywanych w krótkim czasie po włączeniu ich do grupy lub ich wyłączeniu. Państwo członkowskie (w przypadku przystąpienia do grupy) lub grupa (w przypadku wystąpienia z grupy) mają prawo do opodatkowania bazowych zysków kapitałowych w zakresie, w jakim powstały one w ich jurysdykcji podatkowej. Ponadto traktowanie do celów podatkowych zysków kapitałowych związanych nieodłącznie z wytworzonymi we własnym zakresie wartościami niematerialnymi i prawnymi wymaga indywidualnego podejścia, które będzie obejmować wycenianie ich w oparciu o stosowny wskaźnik zastępczy, tzn. koszty badań i rozwoju, marketingu oraz reklamy poniesione w określonym okresie.

- **Podatki u źródła:** (bez zmian w porównaniu z wnioskiem z 2011 r.) Wpływy z podatków u źródła pobieranych od odsetek i opłat licencyjnych zapłaconych przez podatników będą podlegać podziałowi zgodnie ze wzorem obowiązującym w danym roku podatkowym. Wpływy z tytułu podatków u źródła pobieranych od dywidend nie będą podlegać podziałowi, ponieważ – inaczej niż w przypadku odsetek i opłat licencyjnych – dywidendy są wypłacane od już opodatkowanych zysków i nie prowadzą do wcześniejszego odliczenia, z którego skorzystałyby wszystkie przedsiębiorstwa należące do grupy.
- **Zapobieganie obchodzeniu zwolnień podatkowych** (bez zmian w porównaniu z wnioskiem z 2011 r.) Zwolnienie z podatku z tytułu zbycia udziałów (akcji) nie będzie możliwe, jeżeli bezprawnie objęto nim również sprzedaż aktywów innych niż udziały (akcje). Ma to miejsce w przypadku, gdy aktywa są przenoszone w obrębie grupy, bez skutków podatkowych, do członka grupy, który jest następnie odsprzedawany poza grupę. W takiej sytuacji aktywa skorzystają, pod pozorem sprzedaży przedsiębiorstwa, ze zwolnienia podatkowego przewidzianego dla zbycia udziałów (akcji). Podobne podejście przewidziano w przypadku wewnątrzgrupowego przenoszenia aktywów, które są następnie sprzedawane poza grupę w bieżącym lub kolejnym roku podatkowym. W tym przypadku zastosowana zostanie korekta w celu potraktowania składnika aktywów tak, jakby został on wyłączony z grupy w tym państwie członkowskim, w którym znajdował się początkowo, tj. przed datą jego przeniesienia wewnątrz grupy.

- **Wzór podziału:** (bez zmian w porównaniu z wnioskiem z 2011 r.) Będzie on uwzględniał trzy równoważne wskaźniki (tj. wielkość zatrudnienia, aktywa i obrót według miejsca przeznaczenia). Kombinacja ta odzwierciedla wyważone podejście do podziału dochodów do opodatkowania wśród kwalifikujących się państw członkowskich. Wskaźnik zatrudnienia będzie podzielony na koszty wynagrodzeń i liczbę pracowników (tj. każda pozycja odpowiada za połowę wartości wskaźnika), tak aby uwzględnić różnice w poziomie płac w Unii, a tym samym umożliwić bardziej sprawiedliwy podział. Wskaźnik aktywów będzie uwzględniał wszystkie rzeczowe aktywa trwałe. We wzorze nie będą uwzględniane wartości niematerialne i prawne oraz aktywa finansowe z powodu ich mobilnego charakteru oraz ryzyka obejścia systemu regulacji. Wskaźniki te i przypisane im wagi powinny zapewnić opodatkowanie zysków tam, gdzie zostały one faktycznie osiągnięte. Jako wyjątek, w przypadku gdy wynik podziału nie odzwierciedla rzetelnie zakresu działalności gospodarczej, w klauzuli ochronnej zostanie przewidziana alternatywna metoda przydzielania dochodów.

Jako że ogólny system wzoru podziału nie może uwzględniać specyfiki niektórych sektorów, ustanowione zostaną przepisy dotyczące dostosowania wzorów, aby lepiej odpowiadały one potrzebom sektorów takich jak sektor usług finansowych i ubezpieczeń, sektor ropy i gazu oraz sektor żegluga morskiej i transportu lotniczego.

- **Procedury administracyjne:** w odróżnieniu od wniosku z 2011 r., wspólne przepisy administracyjne są ograniczone do skonsolidowanej grupy. Co do zasady, samodzielni podatnicy, którzy wybiorą stosowanie przepisów w ramach „pierwszego kroku”, nadal podlegają krajowym przepisom administracyjnym.

Grupy będą podlegały jednej administracji podatkowej („głównemu organowi podatkowemu”) w UE, znanej również jako „punkt kompleksowej obsługi”. Będzie ona usytuowana na terenie państwa członkowskiego, w którym jednostka dominująca grupy („główny podatnik”) jest rezydentem do celów podatkowych. Kontrole będą wszczynane i koordynowane przez główny organ podatkowy. Organy krajowe każdego państwa członkowskiego, w którym zyski członka grupy podlegają opodatkowaniu, mogą wystąpić o wszczęcie kontroli.

Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem lub posiada siedzibę, może zakwestionować decyzję głównego organu podatkowego dotyczącą zawiadomienia o istnieniu grupy lub o zmianie wymiaru podatku. W tym celu wytaczane będzie powództwo przed sądami państwa członkowskiego głównego organu podatkowego. Spory między podatnikami a organami podatkowymi będą rozstrzygane przez organ administracyjny właściwy do rozpatrywania odwołań w pierwszej instancji zgodnie z prawem państwa członkowskiego głównego organu podatkowego.

Wniosek

DYREKTYWA RADY**w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 115,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁵,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁶,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przedsiębiorstwa zamierzające prowadzić działalność w innych państwach Unii Europejskiej napotykają poważne przeszkody oraz zniekształcenia rynku wynikające z faktu współistnienia 28 odmiennych systemów podatku od osób prawnych. Struktury planowania podatkowego stają się coraz bardziej wyrafinowane – obejmują coraz nowe jurysdykcje i skutecznie wykorzystują szczegóły techniczne systemu podatkowego lub rozbieżności pomiędzy dwoma lub więcej systemami podatkowymi w celu zredukowania zobowiązań podatkowych przedsiębiorstw. Chociaż sytuacje te unaoczniają słabości o zupełnie odmiennym charakterze, to każda z nich prowadzi do powstania przeszkód utrudniających właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Działanie mające na celu rozwiązanie tych problemów powinno być zatem ukierunkowane na oba typy niedoskonałości rynku.
- (2) Aby wesprzeć prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, środowisko opodatkowania osób prawnych w Unii należy ukształtować zgodnie z zasadą, że przedsiębiorstwa ponoszą sprawiedliwie przypadającą na nie część obciążeń podatkowych w tej jurysdykcji lub tych jurysdykcjach, gdzie generowane są ich zyski. Konieczne jest zatem ustanowienie mechanizmów zniechęcających przedsiębiorstwa do wykorzystywania rozbieżności między krajowymi systemami podatkowymi w celu zaniżenia swoich zobowiązań podatkowych. Równie ważne jest stymulowanie wzrostu i rozwoju gospodarczego w ramach rynku wewnętrznego przez ułatwianie handlu transgranicznego i inwestycji przedsiębiorstw. W tym celu konieczne jest wyeliminowanie w Unii ryzyka zarówno podwójnego opodatkowania, jak i podwójnego nieopodatkowania poprzez usunięcie rozbieżności pomiędzy współistniejącymi krajowymi systemami podatków od osób prawnych. Należy jednocześnie zapewnić przedsiębiorstwom łatwe do stosowania ramy podatkowe i prawne, których potrzebują, aby rozwijać swoją działalność gospodarczą i rozszerzać

⁵ Dz.U. C z [...], s. [...].

⁶ Dz.U. C z [...], s. [...].

ją na inne państwa Unii. W tym kontekście należy także wyeliminować utrzymujące się przypadki dyskryminacji.

- (3) Jak wskazano we wniosku z dnia 16 marca 2011 r. dotyczącym dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych⁷, system podatku od osób prawnych traktujący Unię jako jednolity rynek w kontekście obliczania podstawy podatku od osób prawnych ułatwiłby prowadzenie transgranicznej działalności przedsiębiorstwom będącym rezydentami w Unii oraz przyczyniłby się do realizacji celu, jakim jest uczynienie Unii bardziej konkurencyjnym miejscem do inwestowania na arenie międzynarodowej. Wniosek z 2011 r. w sprawie CCCTB skupiał się na celu polegającym na ułatwieniu rozszerzania działalności handlowej przedsiębiorstw na terytorium Unii. Obok tego celu należy również zwrócić uwagę, że CCCTB może być bardzo skutecznym narzędziem poprawiającym funkcjonowanie rynku wewnętrznego poprzez zapobieganie praktykom unikania opodatkowania. W tym świetle należy przedstawić ponownie inicjatywę dotyczącą CCCTB, aby uwzględnić – na równi – zarówno aspekt związany z ułatwianiem działalności, jak i funkcję inicjatywy polegającą na przeciwdziałaniu unikaniu podatków. Takie podejście będzie najlepiej służyło celowi, jakim jest zlikwidowanie zakłóceń w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.
- (4) Zważywszy na konieczność podjęcia szybkiego działania w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zwiększenie – z jednej strony – jego przyjazności dla handlu i inwestycji i – z drugiej strony – jego odporności na praktyki unikania zobowiązań podatkowych, konieczne jest podzielenie ambitnej inicjatywy CCCTB na dwa odrębne wnioski. W ramach pierwszego etapu należy uzgodnić przepisy dotyczące wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych, a dopiero w następnej kolejności zająć się kwestią konsolidacji.
- (5) Wiele struktur agresywnego planowania podatkowego ma zwykle miejsce w kontekście transgranicznym, co zakłada, że uczestniczące w nich grupy przedsiębiorstw posiadają pewne minimalne zasoby. Wychodząc z tego założenia, stosowanie przepisów dotyczących CCCTB powinno być obowiązkowe jedynie dla dużych grup, co będzie również zgodne z zasadą proporcjonalności. W tym celu należy określić próg wielkości na podstawie całkowitych skonsolidowanych przychodów grupy, która składa skonsolidowane sprawozdania finansowe. Ponadto, aby lepiej służyć celowi, jakim jest ułatwianie wymiany handlowej i inwestycji na rynku wewnętrznym, powinna istnieć możliwość opcjonalnego stosowania przepisów dotyczących CCCTB także przez grupy, które nie spełniają kryterium progów wielkości.
- (6) Ustalenie prawa do skonsolidowanej grupy podatkowej powinno być dokonywane na podstawie dwustopniowego testu w oparciu o kryterium (i) kontroli (ponad 50 % praw głosu) oraz (ii) prawa własności (ponad 75 % kapitału) lub praw do zysków (ponad 75 % praw uprawniających do udziału w zysku). Taki test gwarantowałby istnienie wysokiego stopnia integracji gospodarczej między członkami grupy. Aby zagwarantować integralność systemu, kryteria tych dwóch progów dotyczących kontroli oraz prawa własności lub praw do zysków powinny być spełniane przez cały rok podatkowy; w przeciwnym wypadku przedsiębiorstwo niespełniające tych kryteriów powinno niezwłocznie opuścić daną grupę. Aby zapobiec manipulowaniu wynikami podatkowymi poprzez przystępowanie przedsiębiorstw do grupy i

⁷

Wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, COM (2011) 121 final/2 z 3.10.2011 r.

występowanie z niej po krótkim czasie, powinien również istnieć minimalny wymóg dziewięciu kolejnych miesięcy przynależności do grupy.

- (7) Przepisy dotyczące reorganizacji przedsiębiorstw powinny zapewniać, aby wpływ tego rodzaju reorganizacji na istniejące prawa państw członkowskich do nakładania podatków był ograniczony do minimum. Za każdym razem, gdy przedsiębiorstwo przystępuje do grupy, państwa członkowskie, w których inni członkowie tej grupy są rezydentami do celów podatkowych lub w których się znajdują, nie powinny ponosić dodatkowych kosztów związanych ze stratami poniesionymi przez to przedsiębiorstwo na podstawie przepisów innego systemu opodatkowania osób prawnych mającego zastosowanie do tego przedsiębiorstwa, zanim zostało ono objęte przepisami niniejszej dyrektywy. Straty handlowe poniesione przez przedsiębiorstwo przystępujące do grupy przed konsolidacją powinny być zatem przenoszone na kolejny okres celem kompensacji z przydzielonym mu udziałem. Podobnie straty poniesione w okresie objętym konsolidacją nie powinny być przypisywane wyłącznie temu członkowi grupy, lecz podzielone na całą grupę. W przypadku szerzej zakrojonych reorganizacji, w ramach których więcej niż jedno przedsiębiorstwo występuje z grupy przynoszącej straty, konieczne byłoby ustalenie progu, po przekroczeniu którego przedsiębiorstwa nie będą mogły wystąpić z grupy przynoszącej straty bez przydzielenia im części tych strat do przeniesienia na przyszłe okresy. Podobnej korekty należy dokonać w odniesieniu do zysków kapitałowych wynikających ze zbycia pewnych aktywów w krótkim czasie od włączenia ich do grupy lub ich wyłączenia wraz z przystąpieniem przedsiębiorstwa do grupy lub wystąpieniem z niej. W takich przypadkach dane państwo lub państwa członkowskie, gdzie zyski te zostały uzyskane, powinny mieć prawo do ich opodatkowania, nawet jeżeli aktywa te nie są już objęte ich jurysdykcją podatkową. Traktowanie do celów podatkowych zysków kapitałowych związanych nieodłącznie z wytworzonymi we własnym zakresie wartościami niematerialnymi i prawnymi wymaga indywidualnego podejścia, ponieważ aktywa te często nie figurują w sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstwa oraz ponieważ wydaje się, że nie istnieje metoda pozwalająca dokładnie obliczyć ich wartość. Uzyskane zyski kapitałowe należy zatem wyceniać w oparciu o stosowny wskaźnik zastępczy, tzn. koszty badań i rozwoju oraz marketingu i reklamy poniesione w danym okresie.
- (8) Dochody z podatków u źródła pobieranych od odsetek i opłat licencyjnych powinny podlegać podziałowi zgodnie ze wzorem podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania w roku podatkowym, w którym podatek u źródła jest należny, aby zrekompensować fakt, że odsetki i opłaty licencyjne wiązałyby się wcześniej z odliczeniem, z którego skorzystałaby cała grupa. Dochody z podatków u źródła od dywidend nie powinny jednak podlegać podziałowi. Inaczej niż w przypadku odsetek i opłat licencyjnych, dywidendy wypłacane są od zysków już opodatkowanych podatkiem od osób prawnych, a zatem nie przynoszą one członkom grupy korzyści w postaci odliczenia kosztów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.
- (9) W celu zapobieżenia obchodzeniu zwolnienia podatkowego od zysków pochodzących ze zbycia udziałów (akcji) takie zwolnienie z opodatkowania należy uniemożliwić, jeżeli bezprawnie objęto nim również sprzedaż aktywów innych niż udziały (akcje). Sytuacja taka miałaby miejsce w przypadku przeniesienia aktywów w drodze transakcji wewnątrz grupy, bez skutków podatkowych, do członka grupy z zamiarem późniejszej sprzedaży udziałów w tym członku grupy, razem z tymi aktywami. W takim przypadku aktywa faktycznie zostałyby objęte, pod pretekstem sprzedaży udziałów (akcji), zwolnieniem podatkowym mającym zastosowanie do zbycia udziałów (akcji). W związku z tym należałoby także uwzględnić wewnątrzgrupowe

przenoszenie aktywów, które są następnie sprzedawane poza grupę w ciągu maksymalnie dwóch lat. Należy mianowicie zastosować korektę w celu potraktowania składnika aktywów tak, jakby został on wyłączony z grupy w tym państwie członkowskim, w którym znajdował się początkowo, tj. przed datą jego przeniesienia wewnątrz grupy, zniechęcając w ten sposób do sztucznego wewnątrzgrupowego przenoszenia aktywów (innych niż udziały) do państw członkowskich, które stosują korzystne systemy podatkowe w kontekście zysków kapitałowych ze zbycia aktywów.

- (10) Wzór podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania powinien uwzględniać trzy równoważne wskaźniki, mianowicie wielkość zatrudnienia, aktywa i obrót według miejsca przeznaczenia. Wskaźniki te powinny odzwierciedlać wyważone podejście do podziału zysków podlegających opodatkowaniu między zainteresowanymi państwami członkowskimi i powinny zapewnić opodatkowanie zysków tam, gdzie zostały one faktycznie osiągnięte. Wielkość zatrudnienia i aktywa powinny być zatem przypisane tym państwom członkowskim, w których wykonywana jest praca się lub ulokowane są aktywa, co nadałoby odpowiednią wagę interesom państwa członkowskiego pochodzenia, podczas gdy obrót powinien być przypisany państwu członkowskiemu przeznaczenia towarów lub usług. Aby uwzględnić różnice w poziomie płac w Unii, a tym samym umożliwić sprawiedliwy podział skonsolidowanej podstawy opodatkowania, wskaźnik zatrudnienia powinien obejmować zarówno koszty wynagrodzeń, jak i liczbę pracowników (tj. każda pozycja odpowiada za połowę wartości wskaźnika). Wskaźnik aktywów, z drugiej strony, powinien obejmować wszystkie rzeczowe aktywa trwałe, ale nie powinien obejmować wartości niematerialnych i prawnych ani aktywów finansowych z powodu ich mobilnego charakteru oraz ryzyka obejścia przepisów niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy, z uwagi na wyjątkowe okoliczności, wynik podziału nie odzwierciedla rzetelnie zakresu działalności gospodarczej, w klauzuli ochronnej należy przewidzieć alternatywną metodę przydzielania dochodów.
- (11) Ze względu na swoją specyfikę niektóre sektory, np. sektor usług finansowych i ubezpieczeń, sektor ropy i gazu oraz sektor żeglugi morskiej i transportu lotniczego potrzebują dostosowanego do nich wzoru podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania.
- (12) W celu optymalizacji korzyści z posiadania jednolitego zbioru przepisów dotyczących podatku od przedsiębiorstw w UE na potrzeby ustalania skonsolidowanej podstawy opodatkowania grup, grupy powinny mieć możliwość podlegania jednej administracji podatkowej („główny organ podatkowy”). Co do zasady, ten główny organ podatkowy powinien znajdować się na terenie państwa członkowskiego, w którym jednostka dominująca grupy jest rezydentem do celów podatkowych („główny podatnik”). Konieczne jest w tym kontekście określenie przepisów proceduralnych dotyczących administrowania systemem.
- (13) Kontrole powinny zasadniczo być wszczynane i koordynowane przez główny organ podatkowy, ale ze względu na to, że pierwszy etap polegający na obliczeniu podstawy opodatkowania przeprowadza się na miejscu, krajowe organy każdego państwa członkowskiego, w którym zyski członka grupy podlegają opodatkowaniu, także powinny mieć możliwość żądania wszczęcia kontroli. Tak więc, w celu zapewnienia ochrony krajowej podstawy opodatkowania, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym prowadzi działalność jako stały zakład, powinien mieć możliwość zakwestionowania przed sądami państwa członkowskiego głównego organu podatkowego decyzji tego organu podatkowego dotyczącej zawiadomienia o utworzeniu grupy lub decyzji

dotyczącej zmienionego wymiaru podatkowego. Spory między podatnikami a organami podatkowymi powinien rozstrzygać organ administracyjny pierwszej instancji, aby ograniczyć liczbę spraw, które docierają do sądu. Struktura i działanie tego organu powinny być zgodne z prawem państwa członkowskiego, w którym główny organ podatkowy jest właściwy do rozpatrywania odwołań w pierwszej instancji.

- (14) Niniejsza dyrektywa opiera się na dyrektywie Rady 2016/xx/UE w sprawie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych (która ustanawia wspólny zbiór przepisów dotyczących podatku od osób prawnych do celów obliczania podstawy opodatkowania) i skupia się na konsolidacji wyników podatkowych w ramach grupy. Dlatego też niezbędne jest uwzględnienie wzajemnego oddziaływania na siebie tych dwóch instrumentów prawnych i ułatwianie przechodzenia niektórych elementów podstawy opodatkowania do nowych ram stosowanych wobec grupy. Elementy te powinny obejmować w szczególności ograniczenie możliwości odliczania odsetek, odstąpienie od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia oraz przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych, jak również rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych.
- (15) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych⁸. Przetwarzanie danych osobowych prowadzone w ramach niniejszej dyrektywy musi być również zgodne z obowiązującymi przepisami krajowymi w zakresie ochrony danych wdrażającymi dyrektywę 95/46/WE⁹, która zostanie zastąpiona rozporządzeniem (UE) 2016/679¹⁰, oraz z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001¹¹.
- (16) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszej dyrektywy należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do (i) uwzględnienia zmian w przepisach państw członkowskich dotyczących formy prawnej przedsiębiorstw oraz podatków od osób prawnych i odpowiedniej zmiany załączników I i II; (ii) określenia dodatkowych definicji; oraz (iii) uzupełnienia przepisu w sprawie ograniczenia możliwości odliczania odsetek przepisami zapobiegającymi fragmentacji, aby lepiej zapobiegać ryzyku unikania opodatkowania, które mogłoby się pojawić w ramach grupy. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

⁸ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁹ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.1.1995, s. 31).

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

¹¹ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1–22).

- (17) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszej dyrektywy Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze (i) do corocznego przyjmowania wykazu form prawnych przedsiębiorstw z państw trzecich, które są zbliżone do form prawnych spółek wyszczególnionych w załączniku I; (ii) do określania szczegółowych przepisów dotyczących obliczania wskaźnika zatrudnienia, wskaźnika aktywów i wskaźnika obrotu, przyporządkowania do poszczególnych wskaźników pracowników i kosztów wynagrodzeń, aktywów oraz obrotu oraz wyceny aktywów; (iii) do przyjmowania aktu ustanawiającego standardowy wzór zawiadomienia o utworzeniu grupy; oraz (iv) do ustanawiania przepisów dotyczących składania drogą elektroniczną skonsolidowanej deklaracji podatkowej, wzoru skonsolidowanej deklaracji podatkowej, wzoru deklaracji podatkowej samodzielnego podatnika oraz wymaganych dokumentów potwierdzających. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹².
- (18) Ponieważ celów niniejszej dyrektywy, to jest poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez zapobieganie międzynarodowym praktykom unikania opodatkowania i ułatwienia przedsiębiorstwom prowadzenia działalności transgranicznej na terenie Unii, nie można w wystarczającym stopniu osiągnąć w drodze niejednorodnych działań podejmowanych indywidualnie przez państwa członkowskie, ponieważ do ich osiągnięcia konieczne są działania skoordynowane, a z uwagi na fakt, że dyrektywa dotyczy niedoskonałości rynku wewnętrznego wynikających ze współistnienia różnych krajowych systemów podatku od osób prawnych, które mają wpływ na rynek wewnętrzny i zniechęcają do działalności transgranicznej, możliwe jest lepsze osiągnięcie tych celów na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów, zwłaszcza w świetle faktu, że jej zakres obowiązkowego stosowania jest ograniczony do grup przekraczających określony próg wielkości.
- (19) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających z dnia 28 września 2011 r.¹³ państwa członkowskie zobowiązały się do przedstawienia w uzasadnionych przypadkach powiadomienia o środkach transpozycji wraz z co najmniej jednym dokumentem wyjaśniającym związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że wymóg złożenia tych dokumentów jest uzasadniony.
- (20) Komisja powinna zostać zobowiązana do oceny wdrożenia niniejszej dyrektywy cztery lata po jej wejściu w życie i przedstawienia Radzie sprawozdania dotyczącego jej działania. Państwa członkowskie powinny być zobowiązane do przekazania Komisji tekstu przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

¹³ Wspólna deklaracja polityczna państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotycząca dokumentów wyjaśniających (Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejszą dyrektywą ustanawia się system konsolidacji podstaw opodatkowania, o którym mowa w dyrektywie Rady 2016/xx/UE¹⁴, przedsiębiorstw będących członkami grupy oraz określa przepisy dotyczące przydzielania wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych państwom członkowskim i administrowania nią przez krajowe organy podatkowe.
2. Przedsiębiorstwo, które stosuje przepisy niniejszej dyrektywy przestaje podlegać krajowym przepisom dotyczącym podatku od osób prawnych w zakresie wszystkich kwestii uregulowanych niniejszą dyrektywą, o ile nie wskazano inaczej.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się do przedsiębiorstw utworzonych na podstawie prawa państwa członkowskiego, w tym stałych zakładów tych przedsiębiorstw w innych państwach członkowskich, spełniających wszystkie poniższe warunki:
 - a) przedsiębiorstwo przyjmuje jedną z form prawnych wyszczególnionych w załączniku I;
 - b) przedsiębiorstwo podlega opodatkowaniu jednym z podatków od osób prawnych wyszczególnionych w załączniku II lub podobnym podatkiem wprowadzonym w późniejszym czasie;
 - c) przedsiębiorstwo wchodzi w skład skonsolidowanej grupy do celów rachunkowości finansowej, której skonsolidowane przychody przekroczyły 750 000 000 EUR w roku obrotowym poprzedzającym dany rok obrotowy;
 - d) przedsiębiorstwo kwalifikuje się jako jednostka dominująca lub kwalifikująca się jednostka zależna, o których mowa w art. 5 niniejszej dyrektywy, lub ma co najmniej jeden stały zakład, o którym mowa w art. 5 dyrektywy 2016/xx/UE.
2. Niniejszą dyrektywę stosuje się również do przedsiębiorstw utworzonych na podstawie prawa państwa trzeciego w odniesieniu do stałych zakładów tych przedsiębiorstw znajdujących się w co najmniej jednym państwie członkowskim, które to przedsiębiorstwa spełniają warunki określone w ust. 1. lit. b)–d).

W odniesieniu do kwestii, czy przedsiębiorstwo spełnia warunek określony w ust. 1 lit. a), wystarczające jest, że przedsiębiorstwo w państwie trzecim posiada formę prawną podobną do jednej z form przedsiębiorstw wymienionych w załączniku I. Do celów ust. 1 lit. a) Komisja przyjmuje co roku wykaz form prawnych przedsiębiorstw z państw trzecich, które są podobne do form przedsiębiorstw wymienionych w

¹⁴

[*pelen tytuł dyrektywy* (Dz.U. L [] z [], s. [])].

załączniku I. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 77 ust. 2. Fakt, że dana forma przedsiębiorstwa z państwa trzeciego nie figuruje w wykazie, nie wyklucza stosowania względem niej niniejszej dyrektywy.

3. Przedsiębiorstwo, które spełnia warunki określone w ust. 1 lit. a), b) i d), ale nie spełnia warunków określonych w lit. c) tego ustępu, może zdecydować się, również w odniesieniu do swoich stałych zakładów znajdujących się w innych państwach członkowskich, na stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy przez okres pięciu lat podatkowych. Okres ten jest automatycznie przedłużany na kolejne okresy pięciu lat podatkowych, chyba że złożono zawiadomienie o rezygnacji, o którym mowa w art. 47 akapit drugi. Warunki określone w ust. 1 lit. a), b) i d) muszą być spełnione za każdym razem, gdy ma miejsce przedłużenie.
4. Przepisy niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania do przedsiębiorstw żeglugowych objętych specjalnym systemem podatkowym. Przedsiębiorstwa żeglugowe objęte specjalnym systemem podatkowym są uwzględniane do celów określania przedsiębiorstw należących do tej samej grupy, o której mowa w art. 5 i 6.
5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 75 w celu zmiany załączników I i II, tak aby uwzględnić zmiany w przepisach państw członkowskich dotyczących form prawnych przedsiębiorstw i podatków od osób prawnych.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- (1) „podatnik” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 1 dyrektywy 2016/xx/UE;
- (2) „samodzielny podatnik” oznacza przedsiębiorstwo, które nie podlega przepisom niniejszej dyrektywy, ale zdecydowało się stosować dyrektywę 2016/xx/UE;
- (3) „podmiot niebędący podatnikiem” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 2 dyrektywy 2016/xx/UE;
- (4) „podatnik będący rezydentem” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 3 dyrektywy 2016/xx/UE;
- (5) „podatnik niebędący rezydentem” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 4 dyrektywy 2016/xx/UE;
- (6) „przychody” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 5 dyrektywy 2016/xx/UE;
- (7) „koszty” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 6 dyrektywy 2016/xx/UE;
- (8) „rok podatkowy” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 7 dyrektywy 2016/xx/UE;
- (9) „zysk” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 8 dyrektywy 2016/xx/UE;
- (10) „strata” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 9 dyrektywy 2016/xx/UE;
- (11) „główny podatnik” oznacza jedno z poniższych:
 - a) podatnika będącego rezydentem, jeżeli tworzy grupę ze swoimi kwalifikującymi się jednostkami zależnymi, z jednym lub wieloma stałymi zakładami położonymi w innych państwach członkowskich lub z jednym lub

- wieloma stałymi zakładami kwalifikującej się jednostki zależnej będącej rezydentem w państwie trzecim;
- b) podatnika będącego rezydentem wyznaczonego przez grupę składającą się tylko z dwóch lub większej liczby podatników będących rezydentami, którzy są kwalifikującymi się jednostkami bezpośrednio zależnymi od tej samej jednostki dominującej będącej rezydentem w państwie trzecim;
 - c) podatnika będącego rezydentem, który jest kwalifikującą się jednostką zależną jednostki dominującej będącej rezydentem w państwie trzecim, w przypadku gdy podmiot będący rezydentem tworzy grupę tylko z jednym lub wieloma stałymi zakładami swojej jednostki dominującej;
 - d) stały zakład wyznaczony przez podatnika niebędącego rezydentem tworzącego grupę, w której skład wchodzi tylko jego stałe zakłady położone na terenie dwóch lub większej liczby państw członkowskich;
- (12) „skonsolidowana grupa do celów rachunkowości finansowej” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 10 dyrektywy 2016/xx/UE;
 - (13) „badania i rozwój” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 11 dyrektywy 2016/xx/UE;
 - (14) „koszty finansowania zewnętrznego” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 12 dyrektywy 2016/xx/UE;
 - (15) „nadwyżka kosztów finansowania zewnętrznego” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 13 dyrektywy 2016/xx/UE;
 - (16) „wartość dla celów podatkowych” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 17 dyrektywy 2016/xx/UE;
 - (17) „wartość rynkowa” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 18 dyrektywy 2016/xx/UE;
 - (18) „aktywa trwałe” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 19 dyrektywy 2016/xx/UE;
 - (19) „aktywa finansowe” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 20 dyrektywy 2016/xx/UE;
 - (20) „właściciel faktyczny” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 28 dyrektywy 2016/xx/UE;
 - (21) „przedsiębiorstwo finansowe” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 29 dyrektywy 2016/xx/UE;
 - (22) „członek grupy” oznacza każdego podatnika należącego do tej samej grupy, zgodnie z art. 5 i 6; W przypadku gdy podmiot prowadzi podlegającą opodatkowaniu działalność w jednym lub wielu państwach członkowskich innych niż państwo, w którym jest on rezydentem do celów podatkowych, za członka grupy uważa się każdą podlegającą opodatkowaniu działalność;
 - (23) „skonsolidowana podstawa opodatkowania” oznacza wynik sumowania podstaw opodatkowania wszystkich członków grupy obliczonych zgodnie z dyrektywą 2016/xx/UE;
 - (24) „transakcja wewnątrz grupy” oznacza każdą transakcję między stronami, które są członkami tej samej grupy w momencie, gdy transakcja jest realizowana i gdy ujmowane są związane z nią przychody i koszty;
 - (25) „przypisany udział” oznacza część skonsolidowanej podstawy opodatkowania grupy przypisaną członkowi grupy zgodnie z rozdziałem VIII;
 - (26) „właściwy organ” oznacza organ wyznaczony przez każde państwo członkowskie do prowadzenia wszelkich spraw związanych z wdrożeniem niniejszej dyrektywy;

- (27) „główny organ podatkowy” oznacza właściwy organ państwa członkowskiego, w którym główny podatnik jest rezydentem do celów podatkowych, lub jeżeli głównym podatnikiem jest stały zakład podatnika niebędącego rezydentem – właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ten stały zakład jest położony;
- (28) „krajowe przepisy dotyczące podatku od osób prawnych” zgodnie z definicją w art. 4 pkt 32 dyrektywy 2016/xx/UE.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 75 w celu ustanowienia definicji dalszych pojęć.

ROZDZIAŁ II

REZYDENCJA I REGUŁY TERYTORIALNOŚCI

Artykuł 4 *Rezydencja podatkowa*

1. Przedsiębiorstwo, które posiada siedzibę, miejsce uzyskania zdolności prawnej lub miejsce faktycznego zarządu w państwie członkowskim i które nie jest, na podstawie warunków umowy zawartej przez to państwo członkowskie z państwem trzecim, uznawane za rezydenta podatkowego w tym państwie trzecim, jest rezydentem do celów podatkowych w tym państwie członkowskim.
2. Przedsiębiorstwo, które jest rezydentem do celów podatkowych w więcej niż jednym państwie członkowskim, uznaje się za rezydenta w tym państwie członkowskim, w którym posiada miejsce faktycznego zarządu.
3. Jeżeli miejsce faktycznego zarządu członka grupy żeglugowej lub członka grupy prowadzącego działalność w zakresie transportu wodnego śródlądowego znajduje się na pokładzie statku lub łodzi, członka grupy uznaje się za rezydenta do celów podatkowych w państwie członkowskim portu macierzystego statku lub łodzi, a w przypadku braku takiego portu macierzystego – w państwie członkowskim, w którym rezydentem do celów podatkowych jest agent statku lub łodzi.
4. Podatnik będący rezydentem podlega opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w odniesieniu do wszystkich dochodów osiągniętych z dowolnego źródła znajdującego się w państwie członkowskim, w którym jest rezydentem do celów podatkowych, lub poza nim.
5. Podatnik niebędący rezydentem podlega opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w odniesieniu do wszystkich dochodów osiągniętych z działalności prowadzonej za pośrednictwem stałego zakładu w państwie członkowskim.

ROZDZIAŁ III

KONSOLIDACJA

Artykuł 5

Jednostka dominująca i kwalifikujące się jednostki zależne

1. Kwalifikującą się jednostką zależną jest każda jednostka bezpośrednio zależna oraz jednostka zależna niższego poziomu, w której jednostka dominująca posiada:
 - a) więcej niż 50 % praw głosu; oraz
 - b) prawo własności ponad 75 % kapitału jednostki zależnej lub ponad 75 % praw do zysku.
2. Do celów obliczenia progów, o których mowa w ust. 1, dla jednostki zależnej niższego poziomu stosuje się następujące zasady:
 - a) po osiągnięciu progu praw głosu w odniesieniu do jednostki zależnej uznaje się, że jednostka dominująca posiada 100 % takich praw;
 - b) prawo do zysku oraz prawo własności kapitału oblicza się, mnożąc udziały posiadane pośrednio i bezpośrednio w jednostkach zależnych na każdym poziomie. W obliczeniach uwzględnia się również prawa własności w wysokości 75 % lub mniej, które jednostka dominująca posiada bezpośrednio lub pośrednio, w tym prawa posiadane w przedsiębiorstwach będących rezydentami w państwie trzecim.

Artykuł 6

Grupy

1. Podatnik będący rezydentem tworzy grupę:
 - a) ze wszystkimi swoimi stałymi zakładami położonymi w państwie członkowskim;
 - b) ze wszystkimi stałymi zakładami położonymi w państwie członkowskim i należącymi do jego kwalifikujących się jednostek zależnych, które są rezydentami do celów podatkowych w państwie trzecim;
 - c) ze wszystkimi swoimi kwalifikującymi się jednostkami zależnymi, które są rezydentami do celów podatkowych w państwie członkowskim, włącznie ze stałymi zakładami tych jednostek, jeżeli zakłady te są położone w państwie członkowskim;
 - d) z innymi podatnikami będącymi rezydentami, włącznie z ich stałymi zakładami położonymi w państwie członkowskim, jeżeli wszyscy ci podatnicy będący rezydentami są kwalifikującymi się jednostkami zależnymi podmiotu niebędącego podatnikiem, który jest rezydentem do celów podatkowych w państwie trzecim, posiada formę prawną podobną do jednej z form przedsiębiorstw wymienionych w załączniku I i spełnia warunki określone w art. 2 ust. 1 lit. c).
2. Podatnik niebędący rezydentem tworzy grupę w odniesieniu do wszystkich swoich stałych zakładów położonych w państwie członkowskim lub wielu państwach członkowskich i ze wszystkimi swoimi kwalifikującymi się jednostkami zależnymi,

które są rezydentami do celów podatkowych w państwie członkowskim, włącznie ze stałymi zakładami tych jednostek zależnych, jeżeli zakłady te również są położone w państwie członkowskim lub wielu państwach członkowskich.

3. Członkiem grupy nie może zostać przedsiębiorstwo znajdujące się w stanie niewypłacalności lub likwidacji. Podatnik, wobec którego ogłoszono niewypłacalność lub który znajduje się w stanie likwidacji, niezwłocznie występuje z grupy.

Artykuł 7 *Skutki konsolidacji*

1. Podstawy opodatkowania wszystkich członków grupy są sumowane, aby uzyskać skonsolidowaną podstawę opodatkowania.
2. Jeżeli skonsolidowana podstawa opodatkowania ma wartość ujemną, stratę przenosi się na kolejne okresy i kompensuje z pierwszą kolejną dodatnią podstawą opodatkowania. Jeżeli skonsolidowana podstawa opodatkowania ma wartość dodatnią, przydziela się ją zgodnie z rozdziałem VIII.

Artykuł 8 *Moment zaliczenia do grupy*

1. Podatnik będący członkiem grupy musi spełniać kryteria progowe, o których mowa w art. 5, nieprzerwanie przez cały rok podatkowy.
2. Podatnik staje się członkiem grupy z dniem osiągnięcia kryteriów progowych określonych w art. 5. Kryteria progowe muszą być spełnione przez przynajmniej dziewięć kolejnych miesięcy, przy czym w przypadku niespełnienia tego warunku podatnika traktuje się tak, jakby nigdy nie był członkiem grupy.
3. Podatnik przestaje być członkiem grupy w dniu następującym po dniu, w którym przestaje spełniać kryteria progowe określone w art. 5.

Artykuł 9 *Nieuwzględnianie transakcji wewnątrz grupy*

1. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 42 ust. 2 i art. 43, przy obliczaniu skonsolidowanej podstawy opodatkowania pomija się zyski i straty wynikające z transakcji wewnątrz grupy.
2. Grupy stosują jednolitą i należyście udokumentowaną metodę ewidencjonowania transakcji wewnątrz grupy. Zmiany tej metody grupy mogą dokonać wyłącznie z ważnych względów handlowych i wyłącznie na początku roku podatkowego.
3. Metoda ewidencjonowania transakcji wewnątrz grupy musi umożliwiać określenie wszystkich przeniesień i całego obrotu wewnątrz grupy według najniższego kosztu dla aktywów niepodlegających amortyzacji lub według wartości dla celów podatkowych w przypadku aktywów podlegających amortyzacji.
4. Przeniesienia wewnątrz grupy nie zmieniają statusu wartości niematerialnych i prawnych wytworzonych we własnym zakresie.

Artykuł 10
Podatki u źródła i inne podobne podatki

Na transakcje wewnątrz grupy nie nakłada się podatków u źródła ani innych podobnych podatków.

ROZDZIAŁ IV

PRZYSTĄPIENIE DO GRUPY I WYSTĄPIENIE Z GRUPY

Artykuł 11
Aktywa trwałe w momencie przystąpienia do grupy

1. Jeżeli w dniu przystąpienia do grupy podatnik jest właścicielem faktycznym aktywów trwałych niepodlegających amortyzacji lub podlegających indywidualnej amortyzacji i jeżeli w przeciągu pięciu lat od tej daty nastąpi zbycie jakiegokolwiek składnika tych aktywów, przydzielony udział członka grupy posiadającego prawo faktycznej własności tych aktywów w dniu przystąpienia do grupy podlega korekcie polegającej na dodaniu przychodów z tego zbycia do przydzielonego udziału i odjęciu od tego udziału kosztów dotyczących aktywów niepodlegających amortyzacji oraz wartości dla celów podatkowych aktywów podlegających amortyzacji. Korekty dokonuje się w roku podatkowym, w którym dokonano zbycia aktywów.
2. Korekty, o której mowa w ust. 1, dokonuje się również w odniesieniu do aktywów finansowych, z wyjątkiem udziałów (akcji) własnych oraz udziałów, z których czerpany jest dochód zwolniony z podatku.
3. Korekty, o której mowa w ust. 1, nie dokonuje się, jeżeli podatnik przystępujący do grupy przeszedł z innej grupy, która podlegała przepisom niniejszej dyrektywy.
4. Do celów stosowania przepisów niniejszego artykułu uznaje się, że podatnik, który w wyniku reorganizacji przedsiębiorstwa przestaje istnieć lub nie posiada już stałego zakładu w państwie członkowskim, w którym był rezydentem do celów podatkowych w dniu przystąpienia do grupy, posiada stały zakład w tym państwie członkowskim.

Artykuł 12
Umowy długoterminowe w momencie przystępowania do grupy

1. Przychody i koszty uznane na podstawie art. 22 ust. 2 i 3 dyrektywy 2016/xx/UE za osiągnięte lub poniesione zanim przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do podatnika, lecz jeszcze nieuwjęte w podstawie opodatkowania na podstawie krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych mających uprzednio zastosowanie do podatnika, dolicza się do przydzielonego udziału danego członka grupy lub odlicza się od tego udziału zgodnie z zasadami dotyczącymi momentu ich ujęcia określonymi w przepisach krajowych.
2. Przychody, które opodatkowano – na podstawie krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych, zanim podatnika zaczęły obowiązywać przepisy niniejszej dyrektywy – od wyższej kwoty, niż kwota, jaką uwzględniono by w podstawie opodatkowania zgodnie z art. 22 ust. 2 dyrektywy 2016/xx/UE, odlicza się

od przydzielonego udziału danego członka grupy w pierwszym roku podatkowym stosowania przepisów niniejszej dyrektywy.

3. Jeżeli udział przydzielony danemu członkowi grupy w danym roku podatkowym nie jest wystarczający, aby w pełni skompensować podlegające odliczeniu kwoty, o których mowa w ust. 1 i 2, nierozliczone kwoty są przenoszone na przyszłe okresy, do czasu ich skompensowania z udziałem przydzielonym temu członkowi grupy.

Artykuł 13

Rezerwy, przychody i odliczenia w momencie przystępowania do grupy

1. Rezerwy i odliczenia wierzytelności nieściągalnych, o których mowa w art. 23 i 25 dyrektywy 2016/xx/UE, podlegają odliczeniu tylko w takim zakresie, w jakim wynikają z działalności lub transakcji zrealizowanych po tym, jak przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do podatnika.
2. Przychody uznane na podstawie art. 16 dyrektywy 2016/xx/UE za osiągnięte zanim przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do podatnika, lecz jeszcze nieuwjęte w podstawie opodatkowania na podstawie krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych mających uprzednio zastosowanie do podatnika, dolicza się do przydzielonego udziału danego członka grupy zgodnie z zasadami dotyczącymi momentu ich ujęcia określonymi w krajowych przepisach dotyczących podatku od osób prawnych.
3. Koszty poniesione po tym, jak przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do podatnika, lecz dotyczące wcześniejszej działalności lub wcześniejszych transakcji i nieobjęte wcześniej żadnymi odliczeniami zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, podlegają odliczeniu wyłącznie od przydzielonego udziału danego członka grupy, chyba że poniesiono je po upływie pięciu lat od przystąpienia podatnika do grupy.

Koszty poniesione zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, które w momencie gdy przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do podatnika nie zostały jeszcze odliczone, podlegają odliczeniu wyłącznie od przydzielonego udziału danego członka grupy, obliczonego zgodnie z niniejszą dyrektywą, w równych częściach w okresie pięciu lat. Koszty obejmujące koszty finansowania zewnętrznego odlicza się zgodnie z przepisami art. 13 dyrektywy 2016/xx/UE.

Jeżeli udział przydzielony danemu członkowi grupy w danym roku podatkowym nie jest wystarczający, aby w pełni odliczyć kwoty, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim, nierozliczone kwoty są przenoszone na przyszłe okresy, do czasu ich skompensowania z udziałem przydzielonym temu członkowi grupy.

4. Nie można ponownie odliczyć kwot odliczonych zanim przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do podatnika.

Artykuł 14

Moment odliczenia amortyzacji w chwili przystąpienia do grupy lub wystąpienia z niej

W przypadku przystąpienia podatnika do grupy lub wystąpienia z niej w trakcie roku podatkowego amortyzację aktywów tego podatnika oblicza się proporcjonalnie do liczby miesięcy kalendarzowych, przez które podatnik należał do grupy w roku podatkowym.

Artykuł 15

Straty powstałe przed rozpoczęciem stosowania dyrektywy

Nierozliczone straty poniesione przez członka grupy zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych lub z przepisami dyrektywy 2016/xx/UE zanim przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do tego członka grupy mogą zostać skompensowane z przydzielonym udziałem tego członka grupy jeżeli – i w zakresie, w jakim – jest to przewidziane w krajowych przepisach dotyczących podatku od osób prawnych lub w przepisach dyrektywy 2016/xx/UE.

Artykuł 16

Rozwiązanie grupy

Rok podatkowy grupy kończy się w momencie rozwiązania grupy. Skonsolidowaną podstawę opodatkowania oraz wszelkie nierozliczone straty grupy przypisuje się każdemu członkowi grupy zgodnie z rozdziałem VIII na podstawie wartości wskaźników podziału w roku podatkowym, w którym rozwiązano grupę.

Artykuł 17

Amortyzacja po rozwiązaniu grupy

W przypadku rozwiązania grupy amortyzację jej aktywów w roku podatkowym jej rozwiązania oblicza się proporcjonalnie do liczby miesięcy kalendarzowych, przez które grupa działała w danym roku podatkowym.

Artykuł 18

Straty po rozwiązaniu grupy

Po rozwiązaniu grupy straty tej grupy traktowane są następująco:

- a) straty podatnika, który zdecydował się na stosowanie przepisów dyrektywy 2016/xx/UE, przenosi się na przyszłe okresy i kompensuje zgodnie z art. 41 tej dyrektywy;
- b) straty podatnika, który przystąpił do innej grupy, przenosi się na przyszłe okresy i kompensuje z przydzielonym udziałem odpowiedniego członka grupy, z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w art. 41 ust. 3 dyrektywy 2016/xx/UE;
- c) straty podatnika, który na powrót stosuje krajowe przepisy dotyczące podatku od osób prawnych, przenosi się na przyszłe okresy i kompensuje zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, które na powrót będą miały do niego zastosowanie, tak jakby straty te powstały w czasie, gdy podatnik podlegał tym przepisom.

Artykuł 19

Aktywa trwałe w momencie wystąpienia z grupy

Przychody ze zbycia aktywów trwałych niepodlegających amortyzacji lub podlegających indywidualnej amortyzacji, z wyjątkiem aktywów stanowiących powód ograniczenia zwolnienia na podstawie art. 24, w przeciągu trzech lat od wystąpienia z grupy podatnika posiadającego prawo faktycznej własności tych aktywów, dolicza się do skonsolidowanej podstawy opodatkowania grupy w roku, w którym dokonano zbycia. Koszty dotyczące aktywów trwałych niepodlegających amortyzacji oraz wartość dla celów podatkowych

aktywów trwałych podlegających amortyzacji indywidualnej odlicza się od podstawy opodatkowania.

Ta sama reguła ma zastosowanie do aktywów finansowych, z wyjątkiem udziałów (akcji) własnych i udziałów, z których czerpany jest dochód zwolniony z podatku.

Przychody ze zbycia, które dolicza się do skonsolidowanej podstawy opodatkowania grupy, nie podlegają opodatkowaniu z innego tytułu.

Artykuł 20

Wartości niematerialne i prawne wytworzone we własnym zakresie

W przypadku gdy podatnik, który jest właścicielem faktycznym jednego lub wielu składników wartości niematerialnych i prawnych wytworzonych we własnym zakresie, występuje z grupy, kwotę odpowiadającą kosztom poniesionym w stosunku do tych składników aktywów na badania, rozwój, marketing i reklamę w okresie poprzednich pięciu lat dolicza się do skonsolidowanej podstawy opodatkowania obowiązującej na koniec roku podatkowego. Doliczona kwota nie może jednak przekroczyć wartości tych składników aktywów na dzień wystąpienia podatnika z grupy. Koszty te przypisuje się podatnikowi występującemu z grupy i traktuje się zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, które będą miały zastosowanie do tego podatnika, a jeżeli podatnik przystępuje do innej grupy – koszty te przypisuje się w roku podatkowym, w którym podatnik przystąpił do tej innej grupy.

Artykuł 21

Straty w momencie wystąpienia z grupy

Członkowi grupy występującemu z grupy nie przypisuje się żadnych strat.

ROZDZIAŁ V

REORGANIZACJE PRZEDSIĘBIORSTW

Artykuł 22

Reorganizacje przedsiębiorstw wewnątrz grupy

1. Reorganizacja przedsiębiorstw wewnątrz grupy lub przeniesienie siedziby podatnika nie powoduje powstania zysków lub strat do celów określenia skonsolidowanej podstawy opodatkowania.
2. W przypadku gdy w wyniku reorganizacji przedsiębiorstw lub szeregu transakcji między członkami grupy w okresie dwóch lat zasadniczo wszystkie aktywa podatnika zostaną przeniesione do innego państwa członkowskiego, prowadząc do znacznej zmiany wskaźnika aktywów, przeniesione aktywa zalicza się do wskaźnika aktywów podatnika dokonującego ich przeniesienia przez maksymalny okres pięciu lat po przeniesieniu, pod warunkiem że właścicielem faktycznym tych aktywów pozostaje członek grupy.
3. Do celów stosowania niniejszego artykułu uznaje się, że podatnik dokonujący przeniesienia, o którym mowa w ust. 2, który przestaje istnieć lub nie posiada już stałego zakładu w państwie członkowskim, z którego przeniesiono aktywa, posiada stały zakład w tym państwie członkowskim.

Artykuł 23

Traktowanie strat w przypadku reorganizacji przedsiębiorstw obejmującej dwie grupy lub ich większą liczbę

1. W przypadku gdy w wyniku reorganizacji przedsiębiorstw jedna grupa lub większa ich liczba czy też dwóch członków grupy lub większa ich liczba staną się częścią innej grupy, wszelkie nierozliczone straty uprzednio istniejącej grupy lub grup przydziela się każdemu członkowi grupy zgodnie z rozdziałem VIII i na podstawie wskaźników na koniec roku podatkowego, w którym nastąpiła reorganizacja przedsiębiorstw. Nierozliczone straty uprzednio istniejącej grupy lub grup przenosi się na przyszłe okresy.

W przypadku gdy jeden członek grupy lub większa ich liczba staną się częścią innej grupy, nie następuje przydzielenie nierozliczonych strat pierwszej grupy, o którym mowa w akapicie pierwszym, pod warunkiem że sumaryczna wartość wskaźnika aktywów i wskaźnika zatrudnienia członków grupy, którzy z niej wystąpili, wynosi mniej niż 20 % wartości tych dwóch wskaźników dla całej pierwszej grupy.

2. W przypadku połączenia, w rozumieniu art. 2 lit. a) ppkt (i) oraz (ii) dyrektywy Rady 2009/133/WE¹⁵, dwóch głównych podatników lub większej ich liczby wszelkie nierozliczone straty grupy przydziela się jej członkom zgodnie z rozdziałem VIII na podstawie wskaźników obowiązujących na koniec roku podatkowego, w którym doszło do połączenia. Nierozliczone straty przenosi się na przyszłe okresy.

ROZDZIAŁ VI

TRANSAKCJE MIĘDZY GRUPĄ A INNYMI PODMIOTAMI

Artykuł 24

Wyłączenie zwolnienia w przypadku zbycia udziałów (akcji)

1. W przypadku gdy w wyniku zbycia udziałów (akcji) grupę opuszcza podatnik, który nabył w bieżącym lub poprzednim roku podatkowym w ramach transakcji wewnątrz grupy składnik aktywów trwałych lub większą liczbę aktywów trwałych innych niż aktywa amortyzowane w pakiecie, kwota odpowiadająca wartości tych aktywów trwałych nie podlega zwolnieniu podatkowemu określone w art. 8 lit. c) dyrektywy 2016/xx/UE, chyba że zostanie wykazane, że transakcja wewnątrz grupy została przeprowadzona z ważnych względów handlowych.
2. Kwota wyłączona ze zwolnienia podatkowego, o której mowa w ust. 1, stanowi wartość rynkową składnika lub składników aktywów trwałych w momencie wystąpienia podatnika z grupy, pomniejszoną o wartość do celów podatkowych aktywów trwałych lub o koszty, o których mowa w art. 19 dyrektywy 2016/xx/UE.
3. W przypadku gdy beneficjentem rzeczywistym zbytych udziałów (akcji) jest podmiot niebędący podatnikiem lub podatnik niebędący rezydentem, a te udziały

¹⁵ Dyrektywa Rady 2009/133/WE z dnia 19 października 2009 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów przez wydzielenie, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego (Dz.U. L 310 z 25.11.2009, s. 34).

(akcje) są przypisane do jego siedziby głównej lub stałego zakładu w państwie trzecim, uznaje się, że wartość rynkowa składnika lub składników aktywów w momencie zbycia udziałów (akcji), pomniejszona o wartość dla celów podatkowych, została otrzymana przez podatnika, który posiadał dane składniki aktywów przed dokonaniem transakcji wewnątrz grupy, o której mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 25 *Ulga podatkowa*

1. Ulgę podatkową, o której mowa w art. 55 ust. 1 dyrektywy 2016/xx/UE, dzieli się między członków grupy zgodnie z rozdziałem VIII.
2. Ulgę podatkową, o której mowa w ust. 1, oblicza się osobno dla każdego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego oraz dla każdego typu dochodu. Wysokość odliczenia nie może przekroczyć kwoty wynikającej z opodatkowania dochodów przypisanych podatnikowi lub stałemu zakładowi stawką podatku od osób prawnych obowiązującą w państwie członkowskim, w którym podatnik jest rezydentem do celów podatkowych, lub w którym położony jest stały zakład.

Artykuł 26 *Podatek u źródła*

Odsetki oraz opłaty licencyjne zapłacone przez członka grupy na rzecz beneficjenta spoza grupy mogą podlegać opodatkowaniu podatkiem u źródła w państwie członkowskim, w którym członek grupy jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym się znajduje, stosownie do przypadku, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa krajowego oraz wszelkimi obowiązującymi umowami o unikaniu podwójnego opodatkowania. Zgodnie z rozdziałem VIII kwotę podatku u źródła dzieli się między państwa członkowskie, wykorzystując wzór obowiązujący w roku podatkowym, w którym naliczono podatek.

ROZDZIAŁ VII

JEDNOSTKI PRZEJRZYSTE PODATKOWO

Artykuł 27 *Zasady ustalania przejrzystości podatkowej w przypadku jednostek z państw trzecich*

Sposób traktowania jednostki położonej w państwie trzecim, w której udział posiada co najmniej dwóch członków grupy, ustala się w drodze porozumienia między właściwymi państwami członkowskimi. W przypadku braku porozumienia decyzję podejmuje główny organ podatkowy.

ROZDZIAŁ VIII

PODZIAŁ WSPÓLNEJ SKONSOLIDOWANEJ PODSTAWY OPODATKOWANIA OSÓB PRAWNYCH

Artykuł 28 *Zasady ogólne*

1. Skonsolidowaną podstawę opodatkowania dzieli się między członków grupy w każdym roku podatkowym w oparciu o wzór podziału. Przy ustalaniu przydzielonego udziału członka grupy A stosuje się następujący wzór, w którym równą wagę przypisuje się wskaźnikowi obrotu, zatrudnienia i aktywów:

$$\text{Udział A} = \left(\frac{1}{3} \frac{\text{Obrót}^A}{\text{Obrót}^{\text{Grupa}}} + \frac{1}{3} \left(\frac{1}{2} \frac{\text{Koszty zatrud.}^A}{\text{Koszty zatrud.}^{\text{Grupa}}} + \frac{1}{2} \frac{\text{L.pracowników}^A}{\text{L.pracowników}^{\text{Grupa}}} \right) + \frac{1}{3} \frac{\text{Aktywa}^A}{\text{Aktywa}^{\text{Grupa}}} \right) * \text{Skons. podst. opodatkow.}$$

2. Podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania grupy dokonuje się wyłącznie wtedy, jeżeli ma ona wartość dodatnią.
3. Obliczenia na potrzeby podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania przeprowadza się na koniec roku podatkowego grupy.
4. Okres co najmniej 15 dni w miesiącu kalendarzowym traktuje się jako pełny miesiąc.
5. Przy ustalaniu przydzielonego udziału członka grupy równą wagę przypisuje się wskaźnikowi obrotu, zatrudnienia i aktywów.

Artykuł 29 *Klauzula ochronna*

Jeżeli główny podatnik lub właściwy organ uznają, że wynik podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania przypisany członkowi grupy nie odzwierciedla rzetelnie zakresu jego działalności gospodarczej, główny podatnik lub właściwy organ może, w drodze wyjątku od zasady określonej w art. 28, zażądać zastosowania alternatywnej metody obliczania udziału podatków każdego członka grupy. Metodę alternatywną stosuje się wyłącznie, jeżeli w wyniku konsultacji między właściwymi organami i, w stosownym przypadku, rozmów prowadzonych zgodnie z art. 77 i 78 wszystkie te organy wyrażą na nią zgodę. Państwo członkowskie głównego organu podatkowego informuje Komisję o zastosowanej metodzie alternatywnej.

Artykuł 30 *Przystąpienie do grupy i wystąpienie z grupy*

W przypadku przystąpienia podatnika do grupy lub wystąpienia z niej w trakcie roku podatkowego przydzielony udział tego podatnika oblicza się proporcjonalnie do liczby miesięcy kalendarzowych, przez które podatnik należał do grupy w roku podatkowym.

Artykuł 31 *Jednostki przejrzyste podatkowo*

Wskaźniki wykorzystywane przy obliczaniu przydzielonego udziału członka grupy posiadającego udział w jednostce przejrzystej podatkowo obejmują obrót, zatrudnienie i

aktywa jednostki przejrzystej podatkowo w stosunku, w jakim podatnik uczestniczy w jej zyskach i stratach.

Artykuł 32

Budowa wskaźnika zatrudnienia

1. Na wskaźnik zatrudnienia składają się po połowie: całkowite koszty wynagrodzeń członka grupy (w liczniku) i całkowite koszty wynagrodzeń grupy (w mianowniku) oraz liczba pracowników członka grupy (w liczniku) i liczba pracowników grupy (w mianowniku). W przypadku uwzględnienia danego pracownika we wskaźniku zatrudnienia członka grupy, koszty wynagrodzeń dotyczących tego pracownika zalicza się do wskaźnika zatrudnienia tego samego członka grupy.
2. Liczbę pracowników oblicza się na koniec roku podatkowego.
3. Definicję pracownika określa prawo krajowe państwa członkowskiego, w którym świadczona jest praca.

Artykuł 33

Przyporządkowanie pracowników i kosztów wynagrodzeń

1. Pracowników uwzględnia się we wskaźniku zatrudnienia tego członka grupy, od którego otrzymują wynagrodzenie.
2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 w przypadku, gdy pracownicy fizycznie świadczą pracę pod kontrolą oraz na odpowiedzialność członka grupy innego niż członek grupy, od którego otrzymują wynagrodzenie, pracowników tych oraz kwotę dotyczącą ich kosztów wynagrodzeń uwzględnia się we wskaźniku zatrudnienia tego pierwszego członka grupy.

Przepis ten stosuje się wyłącznie wtedy, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

- (a) zatrudnienie trwa przez nieprzerwany okres przynajmniej trzech miesięcy;
 - (b) pracownicy ci stanowią przynajmniej 5 % całkowitej liczby pracowników członka grupy, od którego otrzymują wynagrodzenie.
3. Do pracowników zalicza się osoby, które, choć nie są bezpośrednio zatrudnione przez członka grupy, wykonują zadania podobne do tych, które wykonują pracownicy.
 4. Koszty wynagrodzeń obejmują wszystkie koszty wynagrodzeń, premie oraz wszelkie inne świadczenia pracownicze, w tym powiązane koszty świadczeń emerytalnych i zabezpieczenia społecznego ponoszone przez pracodawcę, jak również wydatki poniesione przez pracodawcę w odniesieniu do kosztów osób, o których mowa w ust. 3.
 5. Koszty wynagrodzeń wycenia się w kwocie kosztów, które pracodawca traktuje jako podlegające odliczeniu w roku podatkowym.

Artykuł 34

Budowa wskaźnika aktywów

1. Na wskaźnik aktywów składają się: średnia wartość wszystkich rzeczowych aktywów trwałych będących własnością członka grupy, przez niego dzierżawionych

lub leasingowanych (w liczniku) oraz średnia wartość wszystkich rzeczowych aktywów trwałych będących własnością grupy lub przez nią dzierżawionych lub leasingowanych (w mianowniku).

2. W okresie pięciu lat po przystąpieniu podatnika do istniejącej lub nowej grupy w jego wskaźniku aktywów uwzględnia się również całkowitą kwotę kosztów poniesionych przez podatnika na badania, rozwój, marketing i reklamę w okresie sześciu lat przed jego przystąpieniem do grupy.

Artykuł 35

Przyporządkowanie aktywów

1. Nie naruszając przepisów art. 22 ust. 2 i 3, składnik aktywów uwzględnia się we wskaźniku aktywów właściciela faktycznego tego składnika. W przypadku niemożności ustalenia właściciela faktycznego dany składnik aktywów uwzględnia się we wskaźniku aktywów właściciela prawnego.

Składnik aktywów, który nie jest faktycznie użytkowany przez jego właściciela faktycznego, uwzględnia się jednak we wskaźniku członka grupy, który faktycznie go użytkuje, pod warunkiem że wartość tego składnika stanowi ponad 5 % wartości dla celów podatkowych wszystkich rzeczowych aktywów trwałych członka grupy, który faktycznie użytkuje dany składnik aktywów.

2. Z wyjątkiem przypadku leasingu między członkami grupy aktywa będące przedmiotem leasingu uwzględnia się we wskaźniku aktywów członka grupy, który jest leasingobiorcą lub leasingodawcą danego składnika aktywów. Ten sam przepis stosuje się do aktywów będących przedmiotem dzierżawy.

Artykuł 36

Wycena

1. Grunty oraz inne rzeczowe aktywa trwałe niepodlegające amortyzacji wycenia się według ceny ich nabycia lub kosztu ich wytworzenia.
2. Składnik rzeczowych aktywów trwałych podlegający indywidualnej amortyzacji wycenia się według średniej z jego wartości do celów podatkowych na początek i na koniec roku podatkowego.

W przypadku gdy, w wyniku jednej lub większej liczby transakcji wewnątrz grupy, składnik rzeczowych aktywów trwałych podlegający indywidualnej amortyzacji uwzględniono we wskaźniku aktywów członka grupy przez okres krótszy niż rok podatkowy, wartość, którą należy uwzględnić, oblicza się, uwzględniając liczbę miesięcy, w ciągu których składnik ten był uwzględniony we wskaźniku aktywów tego członka grupy.

3. Pakiet rzeczowych aktywów trwałych, o którym mowa w art. 37 dyrektywy 2016/xx/UE, wycenia się według średniej z jego wartości dla celów podatkowych na początek i na koniec roku podatkowego.
4. Dzierżawca lub leasingobiorca składnika aktywów, którego nie jest właścicielem faktycznym, wycenia go według kwoty stanowiącej ośmiokrotność należnych rocznych czynszów lub rat leasingowych netto pomniejszonej o wszelkie kwoty należne z tytułu poddzierżawy lub podleasingu.

Członek grupy, który oddaje składnik aktywów w dzierżawę lub leasing, nie będąc jego właścicielem faktycznym, wycenia go według kwoty stanowiącej ośmiokrotność rocznych należnych czynszów lub rat leasingowych netto.

5. Składnik aktywów sprzedany przez członka grupy osobie spoza grupy po dokonaniu przeniesienia wewnątrz grupy w tym samym lub w poprzednim roku podatkowym uwzględnia się we wskaźniku aktywów członka grupy dokonującego przeniesienia w okresie między datą przeniesienia wewnątrz grupy a datą sprzedaży osobie spoza grupy, chyba że zainteresowani członkowie grupy wykażą, że przeniesienia wewnątrz grupy dokonano z uzasadnionych powodów handlowych.

Artykuł 37

Budowa wskaźnika obrotu

1. Na wskaźnik obrotu składają się: całkowity obrót przypisany członkowi grupy, w tym stałe zakłady uznane za istniejące zgodnie z art. 22 ust. 3, (w liczniku) oraz całkowity obrót grupy (w mianowniku).
2. Obrót oznacza przychody z wszystkich transakcji sprzedaży towarów i świadczenia usług po odliczeniu rabatów i zwrotów, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, innych podatków i należności. We wskaźniku obrotu nie uwzględnia się przychodów zwolnionych z opodatkowania, odsetek, dywidend, należności licencyjnych oraz przychodów ze zbycia aktywów trwałych, chyba że stanowią przychody osiągnięte w ramach zwykłego obrotu handlowego lub działalności gospodarczej. We wskaźniku obrotu nie uwzględnia się transakcji sprzedaży towarów i świadczenia usług wewnątrz grupy.
3. Obrót wycenia się zgodnie z przepisami art. 20 dyrektywy 2016/xx/UE.

Artykuł 38

Obrót według miejsca przeznaczenia

1. Przychody ze sprzedaży towarów uwzględnia się we wskaźniku obrotu członka grupy położonego w państwie członkowskim, w którym kończy się wysyłka lub transport towarów do nabywającej je osoby. W przypadku niemożności ustalenia tego miejsca przychody ze sprzedaży towarów przypisuje się członkowi grupy położonemu w państwie członkowskim, w którym po raz ostatni możliwe było ustalenie lokalizacji towarów.
2. Przychody ze świadczenia usług uwzględnia się we wskaźniku obrotu członka grupy położonego w państwie członkowskim, w którym następuje fizyczne wykonanie usług lub ich faktyczne wyświadczenie.
3. Przychody zwolnione z opodatkowania, odsetki, dywidendy i należności licencyjne oraz przychody ze zbycia aktywów trwałych uwzględnione we wskaźniku obrotu przypisuje się beneficjentowi tych przychodów, odsetek, dywidend, należności licencyjnych i przychodów ze zbycia aktywów.
4. Jeżeli w państwie członkowskim, które jest miejscem dostawy towarów lub świadczenia usług, nie jest obecny członek grupy lub jeżeli dostawa towarów lub świadczenie usług ma miejsce w państwie trzecim, obrót z tytułu dostawy towarów i świadczenia usług uwzględnia się we wskaźniku obrotu wszystkich członków grupy proporcjonalnie do wysokości ich wskaźnika zatrudnienia i wskaźnika aktywów.

5. Jeżeli w państwie członkowskim, które jest miejscem dostawy towarów lub świadczenia usług, obecnych jest dwóch lub większa liczba członków grupy, obrót z tego tytułu uwzględnia się we wskaźniku obrotu wszystkich członków grupy położonych w tym państwie członkowskim proporcjonalnie do wysokości ich wskaźnika zatrudnienia i wskaźnika aktywów.

Artykuł 39

Szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wskaźników

Komisja może przyjąć akty określające szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wskaźnika zatrudnienia, wskaźnika aktywów i wskaźnika obrotu, przyporządkowania do poszczególnych wskaźników pracowników i kosztów wynagrodzeń, aktywów oraz obrotu oraz wyceny aktywów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 77 ust. 2.

Artykuł 40

Obliczanie wskaźnika aktywów i wskaźnika obrotu dla instytucji finansowych

1. Wskaźnik aktywów instytucji finansowej, o której mowa w art. 4 pkt 29 lit. a), d), e), f), g), h) oraz i) dyrektywy 2016/xx/UE, wynosi 10 % wartości aktywów finansowych, z wyjątkiem udziałów (akcji) własnych i udziałów, z których czerpany jest dochód zwolniony z podatku. Aktywa finansowe obejmują aktywa przeznaczone do obrotu, o których mowa w art. 21 dyrektywy 2016/xx/UE. Aktywa finansowe uwzględnia się we wskaźniku aktywów członka grupy, w którego księgach aktywa te ujęto, w momencie gdy został członkiem grupy.
2. Wskaźnik obrotu instytucji finansowej, o której mowa w art. 4 pkt 29 lit. a), d), e), f), g), h) oraz i) dyrektywy 2016/xx/UE, wynosi 10 % jej przychodów w postaci odsetek, opłat, prowizji i przychodów z papierów wartościowych, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, innych podatków i należności. Nie uwzględnia się transakcji sprzedaży wewnątrz grupy. Do celów art. 38 ust. 2 usługi finansowe uznaje się za wykonane, w przypadku kredytu zabezpieczonego, w państwie członkowskim, w którym położone jest zabezpieczenie, lub w przypadku niemożności ustalenia tego państwa członkowskiego – w państwie członkowskim, w którym zarejestrowano zabezpieczenie. Inne usługi finansowe uznaje się za wykonane w państwie członkowskim kredytobiorcy lub osoby, która uiszcza opłaty, prowizje lub ponosi inne koszty. W przypadku niemożności ustalenia kredytobiorcy lub osoby, która uiszcza opłaty, prowizje lub ponosi inne koszty, lub państwa członkowskiego, w którym położone lub zarejestrowane jest zabezpieczenie, obrót przypisuje się wszystkim członkom grupy proporcjonalnie do wysokości ich wskaźnika zatrudnienia i wskaźnika aktywów.

Artykuł 41

Obliczanie wskaźnika aktywów i wskaźnika obrotu dla zakładów ubezpieczeń

1. Wskaźnik aktywów zakładów ubezpieczeń, o których mowa w art. 4 pkt 29 lit. b) i c) dyrektywy 2016/xx/UE, wynosi 10 % wartości aktywów finansowych, o których mowa w art. 40 ust. 1.
2. Wskaźnik obrotu zakładów ubezpieczeń, o których mowa w art. 4 pkt 29 lit. b) i c) dyrektywy 2016/xx/UE, wynosi 10 % wszystkich składek zarobionych, po odliczeniu kosztów reasekuracji, przychody z lokat z uwzględnieniem kosztów przeniesione z

rachunku nietechnicznego, inne przychody techniczne, po odliczeniu kosztów reasekuracji, oraz przychody z inwestycji, opłaty i prowizje, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, innych podatków i należności. Do celów art. 38 ust. 2 usługi ubezpieczeniowe uznaje się za wykonane w państwie członkowskim ubezpieczającego. Inne obroty przypisuje się wszystkim członkom grupy proporcjonalnie do wysokości ich wskaźnika zatrudnienia i wskaźnika aktywów.

Artykuł 42 *Ropa naftowa i gaz*

Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 38 ust. 1, 2 i 3 obrót członka grupy, który swoją podstawową działalność prowadzi w obszarze poszukiwania i wydobywania ropy naftowej lub gazu, przypisuje się temu członkowi grupy w państwie członkowskim, w którym ma być pozyskiwana lub wydobywana ropa naftowa lub gaz.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 38 ust. 4 i 5, jeżeli w państwie członkowskim, w którym prowadzi się poszukiwania i wydobywanie ropy naftowej lub gazu, nie jest obecny członek grupy lub jeżeli poszukiwania lub wydobywanie prowadzi się w państwie trzecim, w którym członek grupy, który prowadzi poszukiwania lub wydobywanie ropy naftowej lub gazu, nie utrzymuje stałego zakładu, obrót przypisuje się temu członkowi grupy.

Artykuł 43 *Żegluga morska, transport wodny śródlądowy i transport lotniczy*

Przychody, koszty oraz inne podlegające odliczeniu pozycje członka grupy, którego podstawowa działalność polega na eksploatacji statków lub statków powietrznych w ruchu międzynarodowym lub eksploatacji łodzi biorących udział w transporcie wodnym śródlądowym, wyłącza się ze skonsolidowanej podstawy opodatkowania i nie dzieli się ich według reguł określonych w art. 28. Zamiast tego przychody, koszty oraz inne pozycje podlegające odliczeniu przypisuje się temu członkowi grupy dla każdej transakcji z osobna i podlegają one korekcie cen zgodnie z art. 56 dyrektywy 2016/xx/UE.

Udziały posiadane w członku grupy i udziały posiadane przez członka grupy uwzględnia się w celu określenia istnienia grupy, o której mowa w art. 5 i 6.

Artykuł 44 *Pozycje podlegające odliczeniu od przydzielonego udziału*

Następujące pozycje podlegają odliczeniu od przydzielonego udziału:

- a) nierozliczone straty, o których mowa w art. 15, poniesione przez podatnika, zanim zaczął podlegać przepisom niniejszej dyrektywy;
- b) nierozliczone straty poniesione na poziomie grupy, o których mowa w art. 15 w związku z art. 18 lit. b) oraz w art. 23;
- c) kwoty dotyczące zbycia aktywów trwałych, o których mowa w art. 11, przychody i koszty dotyczące umów długoterminowych, o których mowa w art. 12, oraz koszty przyszłe, o których mowa w art. 13 ust. 3;
- d) w przypadku zakładów ubezpieczeń – opcjonalne rezerwy techniczne, o których mowa w art. 28 lit. d) dyrektywy 2016/xx/UE;
- e) darowizny na rzecz organizacji charytatywnych podlegające odliczeniom na mocy prawa krajowego, o których mowa w art. 9 ust. 4 dyrektywy 2016/xx/UE;

- f) rezerwy na świadczenia emerytalne podlegające odliczeniom na mocy prawa krajowego, o których mowa w art. 24 dyrektywy 2016/xx/UE.

Artykuł 45

Zobowiązanie podatkowe

Zobowiązanie podatkowe każdego członka grupy stanowi wynik zastosowania krajowej stawki podatkowej do przydzielonego udziału, skorygowany zgodnie z art. 44, a następnie obniżony o odliczenia przewidziane w art. 25.

ROZDZIAŁ IX

ADMINISTRACJA I PROCEDURY

Artykuł 46

Zawiadomienie o utworzeniu grupy

1. Główny podatnik składa zawiadomienie o utworzeniu grupy do głównego organu podatkowego w imieniu pozostałych członków grupy co najmniej na trzy miesiące przed rozpoczęciem roku podatkowego, w którym grupa rozpoczyna stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy.
2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje wszystkich członków grupy, z wyjątkiem przedsiębiorstw żeglugowych, o których mowa w art. 2 ust. 4.
3. Główny organ podatkowy niezwłocznie przekazuje zawiadomienie właściwym organom wszystkich państw członkowskich, w których członkowie grupy są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady. Organy te mogą przedstawić głównemu organowi podatkowemu swoje stanowisko oraz wszelkie istotne informacje dotyczące ważności i zakresu zawiadomienia w terminie jednego miesiąca od momentu jego przekazania.
4. W przypadku niezłożenia zawiadomienia główny organ podatkowy ustala, w ciągu sześciu miesięcy od wykrycia braku zawiadomienia, wymiar podatkowy dla lat podatkowych, w odniesieniu do których uznaje się, że grupa istniała. Takie wymiary podatkowe w żadnym wypadku nie mogą obejmować okresów wcześniejszych niż ostatnie pięć lat podatkowych.

Artykuł 47

Okres stosowania dyrektywy przez grupę

1. Niniejsza dyrektywa zaczyna mieć zastosowanie do grupy jeden miesiąc po tym, jak właściwe organy wszystkich państw członkowskich, w których członkowie grupy są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady, otrzymały zawiadomienie o utworzeniu grupy, o którym mowa w art. 46 ust. 3. Główny organ podatkowy informuje o tym głównego podatnika.
2. Grupa stosuje przepisy niniejszej dyrektywy w zakresie, w jakim im wciąż podlega, zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2. W przypadku gdy cała grupa, do której należy główny podatnik, przestała spełniać warunki określone w art. 2 ust. 1 i 2 dotyczące stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, główny podatnik składa do głównego

organu podatkowego zawiadomienie o rezygnacji ze stosowania przepisów dyrektywy.

3. Podatnik, który przestał podlegać przepisom niniejszej dyrektywy, może zdecydować się na kontynuowanie stosowania tych przepisów, jeżeli spełnia warunki określone w art. 2 ust. 3. Podatnik, który nie spełnia warunku określonego w art. 2 ust. 1 lit. d), może również zdecydować się na stosowanie przepisów dyrektywy 2016/xx/UE.
4. Główny podatnik, który zdecydował się na stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 2 ust. 3 i który postanawia zaprzestać ich stosowania, powiadamia o tym główny organ podatkowy na koniec okresu pięciu lat podatkowych.
5. Główny podatnik grupy, który zdecydował się na stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 2 ust. 3 i który na koniec okresu pięciu lat podatkowych postanawia przedłużyć ich stosowanie, przedstawia głównemu organowi podatkowemu dowody, że spełnia warunki określone w art. 2 ust. 1 lit. a), b) i d).

Artykuł 48

Informacje w zawiadomieniu o utworzeniu grupy

W zawiadomieniu o utworzeniu grupy podaje się następujące informacje:

- a) dane identyfikacyjne członków grupy;
- b) dowód spełnienia kryteriów określonych w art. 5 i 6;
- c) informacje na temat każdego przedsiębiorstwa powiązanego, o którym mowa w art. 56 dyrektywy 2016/xx/UE;
- d) formę prawną, siedzibę oraz miejsce faktycznego zarządu podatników;
- e) rok podatkowy, w którym utworzono grupę.

Komisja może przyjąć akt ustanawiający standardowy wzór zawiadomienia o utworzeniu grupy. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 77 ust. 2.

Artykuł 49

Badanie zawiadomienia o utworzeniu grupy

1. Główny organ podatkowy, do którego w ważny sposób złożono zawiadomienie o utworzeniu grupy, bada, czy w świetle informacji zawartych w zawiadomieniu grupa spełnia wymogi określone w niniejszej dyrektywie. Zawiadomienie uznaje się za przyjęte, jeżeli główny organ podatkowy nie odrzucił go w ciągu trzech miesięcy od jego otrzymania.
2. Pod warunkiem dokonania przez podatnika pełnego ujawnienia wszystkich informacji wymaganych zgodnie z art. 48, wszelkie późniejsze ustalenia stwierdzające niepoprawność ujawnionego wykazu członków grupy nie powodują unieważnienia zawiadomienia o utworzeniu grupy. Każde niepoprawne zawiadomienie koryguje się od początku roku podatkowego, w którym wykryto błąd, kiedy to również podejmuje się wszystkie inne konieczne środki.

3. W przypadku nieujawnienia wszystkich informacji główny organ podatkowy, w porozumieniu z innymi zainteresowanymi właściwymi organami, może unieważnić pierwotne zawiadomienie, w którym to przypadku ustala się zmienione wymiary zobowiązania podatkowego grupy lub członków grupy, przestrzegając terminów określonych w art. 56.

Artykuł 50 *Rok podatkowy*

1. Wszyscy członkowie przyjmują ten sam rok podatkowy.
2. W roku przystąpienia podatnika do grupy podatek uzgadnia swój rok podatkowy z rokiem podatkowym grupy. Przydzielony udział podatnika za ten rok podatkowy oblicza się proporcjonalnie do liczby miesięcy kalendarzowych, przez które przedsiębiorstwo należało do grupy.
3. Przydzielony udział podatnika za rok, w którym wystąpił z grupy, oblicza się proporcjonalnie do liczby miesięcy kalendarzowych, przez które przedsiębiorstwo należało do grupy.

Artykuł 51 *Deklaracje podatkowe i wymiary podatkowe*

1. Główny podatek składa w imieniu grupy skonsolidowaną deklarację podatkową do głównego organu podatkowego.
2. Skonsolidowaną deklarację podatkową traktuje się jako wymiar zobowiązania podatkowego każdego członka grupy („wymiar podatkowy”). Jeżeli w świetle prawa państwa członkowskiego deklaracja podatkowa ma status wymiaru podatkowego i traktowana jest jako instrument umożliwiający egzekucję zobowiązań podatkowych, skonsolidowana deklaracja podatkowa wywiera taki sam skutek w stosunku do członka grupy podlegającego opodatkowaniu w tym państwie członkowskim.
3. Jeżeli skonsolidowana deklaracja podatkowa nie ma w świetle prawa statusu wymiaru podatkowego do celów egzekucji zobowiązania podatkowego, właściwy organ państwa członkowskiego może, w odniesieniu do członka grupy, który jest w nim rezydentem do celów podatkowych lub jest w nim położony w formie stałego zakładu, wydać instrument prawa krajowego upoważniający do przeprowadzenia egzekucji w tym państwie członkowskim. W instrumencie tym uwzględnia się dane zawarte w skonsolidowanej deklaracji podatkowej dotyczące danego członka grupy. Odwołania od wspomnianego instrumentu dopuszcza się wyłącznie w kwestiach formalnych, a nie w odniesieniu do bazowego wymiaru podatkowego. Procedurę tę reguluje prawo krajowe danego państwa członkowskiego.
4. Główny podatek odpowiada za wszystkie obowiązki proceduralne związane z opodatkowaniem stałych zakładów, o których mowa w art. 11 ust. 4 lub art. 22 ust. 3.
5. Skonsolidowaną deklarację podatkową składa się do głównego organu podatkowego w terminie dziewięciu miesięcy od końca roku podatkowego.

Artykuł 52 *Treść skonsolidowanej deklaracji podatkowej*

Skonsolidowana deklaracja podatkowa zawiera następujące informacje:

- a) dane identyfikacyjne głównego podatnika;
- b) dane identyfikacyjne wszystkich członków grupy;
- c) dane identyfikacyjne każdego przedsiębiorstwa powiązanego, o którym mowa w art. 56 dyrektywy 2016/xx/UE;
- d) rok podatkowy, którego deklaracja podatkowa dotyczy;
- e) obliczenie podstawy opodatkowania każdego członka grupy;
- f) obliczenie skonsolidowanej podstawy opodatkowania;
- g) obliczenie przydzielonego udziału każdego członka grupy;
- h) obliczenie zobowiązania podatkowego każdego członka grupy.

Artykuł 53

Zgłoszenie błędów w skonsolidowanej deklaracji podatkowej

Główny podatnik zawiadamia główny organ podatkowy o błędach w skonsolidowanej deklaracji podatkowej. W stosownych przypadkach główny organ podatkowy dokonuje zmiany wymiaru podatkowego zgodnie z art. 56 ust. 3.

Artykuł 54

Niezłożenie deklaracji podatkowej

W przypadku niezłożenia przez głównego podatnika skonsolidowanej deklaracji podatkowej główny organ podatkowy dokonuje wymiaru podatku w oparciu o szacunkowe wyliczenia, uwzględniając dostępne informacje. Główny podatnik może odwołać się od tego wymiaru podatku.

Artykuł 55

Składanie dokumentów drogą elektroniczną, deklaracje podatkowe i dokumenty potwierdzające

Komisja może przyjąć akty określające przepisy dotyczące składania drogą elektroniczną skonsolidowanej deklaracji podatkowej, dotyczące wzoru skonsolidowanej deklaracji podatkowej, wzoru deklaracji podatkowej samodzielnego podatnika oraz wymaganych dokumentów potwierdzających. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 77 ust. 2.

Artykuł 56

Zmiana wymiaru podatkowego

1. Główny organ podatkowy sprawdza, czy skonsolidowana deklaracja podatkowa spełnia warunki określone w art. 52.
2. W koniecznych przypadkach główny organ podatkowy dokonuje zmiany wymiaru podatkowego nie później niż w terminie trzech lat od upływu ostatecznego terminu złożenia skonsolidowanej deklaracji podatkowej lub w przypadku niezłożenia deklaracji przed upływem tego terminu – nie później niż w terminie trzech lat od dokonania wymiaru podatkowego zgodnie z art. 54.

Zmiany wymiaru podatkowego dla tej samej grupy można dokonać wyłącznie jeden raz w dowolnym okresie 12 miesięcy.

3. Przepisów ust. 2 nie stosuje się w przypadku gdy zmiany wymiaru podatkowego dokonano w wyniku postanowienia sądów państwa członkowskiego głównego organu podatkowego, o którym mowa w art. 65, lub w wyniku postępowania służącego osiągnięciu wzajemnego porozumienia lub postępowania arbitrażowego, którego stroną jest państwo trzecie. Takie zmienione wymiary podatkowe wydaje się w terminie 12 miesięcy od daty wydania postanowienia przez sądy państwa członkowskiego głównego organu podatkowego lub zakończenia postępowania służącego osiągnięciu wzajemnego porozumienia lub postępowania arbitrażowego.
4. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2 zmiany wymiaru podatkowego można dokonać w terminie sześciu lat od upływu ostatecznego terminu złożenia skonsolidowanej deklaracji podatkowej, jeżeli uzasadnia to przekłamanie ze strony podatnika będące wynikiem świadomego działania lub rażącego niedbalstwa, lub w terminie 12 lat od tego terminu, jeżeli przekłamanie to jest przedmiotem postępowania karnego. Takiej zmiany wymiaru podatkowego dokonuje się w terminie 12 miesięcy od wykrycia przekłamania, chyba że konieczność prowadzenia dalszych dochodzeń lub badań obiektywnie uzasadnia dłuższy termin. Każda taka zmiana wymiaru podatkowego dotyczy wyłącznie przedmiotu przekłamania.
5. Przed dokonaniem zmiany wymiaru podatkowego główny urząd podatkowy konsultuje się z właściwymi organami państw członkowskich, w których członek grupy jest rezydentem do celów podatkowych lub w których znajduje się jako stały zakład. Organy te mogą wyrazić swoje stanowisko w terminie jednego miesiąca od daty konsultacji.

Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, może wezwać główny organ podatkowy do dokonania zmiany wymiaru podatkowego. Niezawiadomienie przez główny organ podatkowy właściwego organu w ciągu trzech miesięcy od takiego wezwania o zamiarze zmiany wymiaru podatkowego uznaje się za odmowę.
6. Nie dokonuje się zmiany wymiaru podatkowego w celu korekty skonsolidowanej podstawy opodatkowania, jeżeli różnica między zadeklarowaną skonsolidowaną podstawą podatkową a skorygowaną skonsolidowaną podstawą podatkową nie przekracza 5 000 euro lub 1 % skonsolidowanej podstawy, przy czym uwzględnia się niższą z tych kwot.

Nie dokonuje się zmiany wymiaru podatkowego w celu korekty obliczenia przydzielonych udziałów, jeżeli łączną wartość przydzielonych udziałów członków grupy, którzy są rezydentami lub posiadają siedzibę w państwie członkowskim, skorygowano by o mniej niż 0,5 %.

Artykuł 57

Centralna baza danych

Skonsolidowaną deklarację podatkową oraz dokumenty potwierdzające złożone przez głównego podatnika przechowuje się w centralnej bazie danych, do której dostęp mają wszystkie właściwe organy. Centralna baza danych podlega regularnej aktualizacji o wszelkie dalsze informacje i dokumenty oraz wszystkie decyzje i zawiadomienia wydane przez główny organ podatkowy.

Artykuł 58
Zmiana głównego podatnika

Zmiany głównego podatnika można dokonać tylko wówczas, gdy przestaje on spełniać kryteria określone w art. 3 pkt 11. W takiej sytuacji grupa wyznacza nowego głównego podatnika.

W wyjątkowych okolicznościach właściwe organy podatkowe państw członkowskich, w których członkowie grupy są rezydentami lub w których posiadają stały zakład, mogą – w terminie sześciu miesięcy od daty zawiadomienia, o którym mowa w art. 46, lub w terminie sześciu miesięcy od reorganizacji, w której uczestniczy główny podatnik – postanowić w drodze wzajemnego porozumienia, że głównym podatnikiem będzie podatnik inny niż podatnik wyznaczony przez grupę.

Artykuł 59
Prowadzenie dokumentacji

Każdy członek grupy prowadzi dokumentację i gromadzi dokumenty potwierdzające o wystarczającym poziomie szczegółowości, tak aby umożliwić właściwe wykonanie niniejszej dyrektywy oraz umożliwić przeprowadzanie kontroli, zgodnie z art. 64 ust. 2.

Artykuł 60
Udostępnianie informacji właściwym organom

Na żądanie właściwego organu państwa członkowskiego, w którym podatnik jest rezydentem lub w którym położony jest jego stały zakład, podatnik udostępnia wszelkie informacje, które wydają się być istotne dla ustalenia jego zobowiązania podatkowego. Dodatkowo na żądanie głównego organu podatkowego główny podatnik udostępnia wszelkie informacje, które wydają się być istotne dla ustalenia skonsolidowanej podstawy opodatkowania lub zobowiązania podatkowego dowolnego członka grupy.

Artykuł 61
Wniosek o wydanie opinii przez właściwy organ

1. Podatnik może wystąpić do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym jest rezydentem lub w którym posiada stały zakład, z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie zastosowania przepisów niniejszej dyrektywy do konkretnej transakcji lub szeregu transakcji, które planuje zrealizować. Podatnik może również wystąpić z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie proponowanego składu grupy. Właściwy organ podejmuje wszelkie możliwe kroki w celu ustosunkowania się do wniosku w rozsądnym terminie.

Opinia wydana przez właściwy organ jest dla podatnika wiążąca, jeżeli ujawnił on wszystkie istotne informacje dotyczące planowanej transakcji lub szeregu planowanych transakcji, chyba że sądy państwa członkowskiego głównego organu podatkowego postanowią w późniejszym czasie inaczej, zgodnie z art. 65. Podatnik, który nie zgadza się z opinią, może postąpić zgodnie ze swoją własną interpretacją, jednak musi zaznaczyć ten fakt w swojej skonsolidowanej deklaracji podatkowej.

2. W przypadku gdy w konkretną transakcję lub szereg transakcji zaangażowanych jest bezpośrednio dwóch lub większa liczba członków grupy z różnych państw członkowskich lub gdy wniosek dotyczy proponowanego składu grupy, właściwe organy tych państw członkowskich uzgadniają wspólną opinię.

Artykuł 62
Komunikacja między właściwymi organami

1. Przekazywanie informacji na mocy przepisów niniejszej dyrektywy następuje, w możliwym zakresie, drogą elektroniczną przy użyciu wspólnej sieci łączności/wspólnego systemu połączeń (CCN/CSI).
2. Właściwy organ, który otrzymuje wniosek o współpracę lub wymianę informacji w odniesieniu do członka grupy na podstawie dyrektywy Rady 2011/16/UE¹⁶, odpowiada na niego w terminach przewidzianych w art. 7 tej dyrektywy.

Artykuł 63
Klauzula poufności

1. Wszystkie informacje udostępnione państwu członkowskiemu na mocy przepisów niniejszej dyrektywy są objęte w tym państwie członkowskim obowiązkiem zachowania tajemnicy urzędowej i korzystają z ochrony, jaką objęte są podobne informacje na podstawie przepisów krajowych tego państwa członkowskiego. Informacje te:
 - a) mogą być udostępniane tylko osobom, które zajmują się bezpośrednio ustalaniem wymiaru podatkowego lub sprawują kontrolę administracyjną nad ustalaniem tego wymiaru;
 - b) mogą być ponadto podane do wiadomości tylko w związku z postępowaniem sądowym lub administracyjnym, które może wiązać się z nałożeniem kar i które wszczęto w celu przygotowania wymiaru podatkowego lub jego przeglądu lub ma ono związek z przygotowaniem wymiaru podatkowego lub jego przeglądem, i tylko tym osobom, które są bezpośrednio zaangażowane w to postępowanie; informacje te mogą jednak zostać ujawnione w trakcie jawnych posiedzeń lub w orzeczeniach sądowych, jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego przekazujący te informacje nie wniesie żadnych zastrzeżeń;
 - c) nie mogą być w żadnym wypadku wykorzystywane w celach innych niż cele podatkowe lub w związku z postępowaniem sądowym lub administracyjnym, które może wiązać się z nałożeniem kar i które wszczęto w celu przygotowania wymiaru podatkowego lub jego przeglądu lub ma ono związek z przygotowaniem wymiaru podatkowego lub jego przeglądem.

Państwa członkowskie mogą ponadto przewidzieć możliwość wykorzystania informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, do naliczenia innych opłat, ceł i podatków objętych art. 2 dyrektywy 2011/16/UE.

2. Za zgodą właściwego organu państwa członkowskiego przekazującego informacje na mocy dyrektywy 2011/16/UE i tylko w zakresie, w jakim zezwala na to prawodawstwo państwa członkowskiego właściwego organu otrzymującego te informacje, informacje otrzymane na mocy dyrektywy 2011/16/UE mogą być wykorzystane w celach innych niż te, o których mowa w ust. 1. Zgodę taką wydaje się, jeżeli informacje mogą być wykorzystane do podobnych celów w państwie członkowskim właściwego organu przekazującego te informacje.

¹⁶ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64/1 z 11.3.2011, s. 1).

Artykuł 64
Kontrole

1. Główny organ podatkowy może wszczynać i koordynować kontrole członków grupy. Wszczęcie kontroli może również nastąpić na wniosek właściwego organu.
Główny organ podatkowy oraz inne zainteresowane właściwe organy wspólnie określają zakres i treść kontroli oraz członków grupy, których obejmie kontrola.
2. Kontrolę przeprowadza się zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego, w którym jest ona przeprowadzana, dostosowując je w wymaganym stopniu, tak aby zapewnić właściwe wykonanie przepisów niniejszej dyrektywy. Kontrole mogą obejmować dochodzenia, badania lub kontrole jakiegokolwiek rodzaju prowadzone w celu weryfikacji przestrzegania przez podatnika przepisów niniejszej dyrektywy.
3. Główny organ podatkowy dokonuje zestawienia wyników wszystkich kontroli.

Artykuł 65
Różnica zdań między państwami członkowskimi

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, nie zgadza się z decyzją głównego organu podatkowego podjętą na podstawie art. 49 lub art. 56 ust. 2 lub 4 lub art. 56 ust. 5 akapit drugi, może zakwestionować tę decyzję przed sądami państwa członkowskiego głównego organu podatkowego w terminie trzech miesięcy.
2. Właściwemu organowi przysługują przynajmniej takie same prawa procesowe, jakie przysługują podatnikowi na podstawie prawa tego państwa członkowskiego w postępowaniach przeciwko decyzji głównego organu podatkowego.

Artykuł 66
Odwolania

1. Głównemu podatnikowi przysługuje między innymi prawo odwołania od:
 - a) decyzji odrzucającej zawiadomienie o utworzeniu grupy;
 - b) wezwania do ujawnienia dokumentów lub informacji;
 - c) zmiany wymiaru podatkowego;
 - d) wymiaru ustalonego w przypadku niezłożenia skonsolidowanej deklaracji podatkowej;
 - e) unieważnienia pierwotnego zawiadomienia o utworzeniu grupy przez główny organ podatkowy, o którym mowa w art. 49 ust. 2.Odwolanie wnosi się w terminie 60 dni od otrzymania decyzji, wezwania lub wymiaru będących przedmiotem odwołania.
2. Odwołanie nie skutkuje zawieszeniem zobowiązania podatkowego podatnika.
3. W drodze odstępstwa od przepisów art. 56 ust. 2 dopuszcza się ustalenie zmienionego wymiaru podatkowego w celu nadania skutku wynikowi odwołania.

Artykuł 67
Odwołania administracyjne

1. Odwołania od zmienionych wymiarów podatkowych lub wymiarów podatkowych sporządzonych na podstawie art. 54 rozpatruje organ administracyjny, który zgodnie z prawem państwa członkowskiego głównego organu podatkowego jest właściwy do rozpatrywania odwołań w pierwszej instancji. Ten organ administracyjny musi być niezależny od organów podatkowych w państwie członkowskim głównego organu podatkowego. Jeżeli w danym państwie członkowskim nie ma takiego organu administracyjnego, główny podatnik może wnieść odwołanie bezpośrednio do sądu.
2. Przedkładając dokumenty organowi administracyjnemu, o którym mowa w ust. 1, główny organ podatkowy działa w ścisłym porozumieniu z innymi właściwymi organami.
3. Organ administracyjny, o którym mowa w ust. 1, może, w stosownym przypadku, zażądać od głównego podatnika i głównego organu podatkowego przekazania dowodów dotyczących spraw podatkowych członków grupy oraz innych przedsiębiorstw powiązanych oraz informacji na temat przepisów i praktyk stosowanych w innych zainteresowanych państwach członkowskich. Właściwe organy innych zainteresowanych państw członkowskich udzielają głównemu organowi podatkowemu wszelkiej niezbędnej pomocy.
4. W przypadku gdy organ administracyjny, o którym mowa w ust. 1, zmieni decyzję głównego organu podatkowego, zmieniona decyzja zastępuje pierwotną decyzję głównego organu podatkowego i traktowana jest jako decyzja tego głównego organu podatkowego.
5. Organ administracyjny, o którym mowa w ust. 1, rozstrzyga odwołanie w terminie sześciu miesięcy. Jeżeli główny podatnik nie otrzyma decyzji w tym terminie, decyzję głównego organu podatkowego uznaje się za potwierdzoną.
6. W przypadku potwierdzenia lub zmiany decyzji głównemu podatnikowi przysługuje prawo do wniesienia odwołania bezpośrednio do sądów państwa członkowskiego głównego organu podatkowego w terminie 60 dni od otrzymania decyzji administracyjnego organu odwoławczego, o którym mowa w ust. 1.
7. W przypadku unieważnienia decyzji organ administracyjny, o którym mowa w ust. 1, przekazuje sprawę do głównego organu podatkowego. Główny organ podatkowy podejmuje nową decyzję w terminie 60 dni od daty powiadomienia go o decyzji organu administracyjnego. Główny podatnik może wnieść odwołanie od każdej takiej nowej decyzji na podstawie przepisów ust. 1 lub bezpośrednio do sądów państwa członkowskiego głównego organu podatkowego, w terminie 60 dni od daty jej otrzymania. Jeżeli główny organ podatkowy nie podejmie nowej decyzji w terminie 60 dni, główny podatnik może wnieść odwołanie od pierwotnej decyzji głównego organu podatkowego do sądów państwa członkowskiego głównego organu podatkowego.

Artykuł 68
Odwołania sądowe

1. Odwołanie sądowe od decyzji głównego organu podatkowego reguluje, z zastrzeżeniem przepisów ust. 3, prawo państwa członkowskiego tego głównego organu podatkowego.

2. Przedkładając dokumenty sądom, główny organ podatkowy konsultuje się z innymi właściwymi organami.
3. Sąd krajowy może zażądać od głównego podatnika i głównego organu podatkowego przekazania dowodów dotyczących spraw podatkowych członków grupy oraz innych przedsiębiorstw powiązanych oraz informacji na temat przepisów i praktyk stosowanych w innych zainteresowanych państwach członkowskich. Właściwe organy innych zainteresowanych państw członkowskich udzielają głównemu organowi podatkowemu wszelkiej niezbędnej pomocy.

ROZDZIAŁ X

POWIĄZANIA Z DYREKTYWĄ 2016/xx/UE

Artykuł 69

Ograniczenie możliwości odliczania odsetek

1. Do celów niniejszej dyrektywy grupę traktuje się jak jednego samodzielnego podatnika na mocy art. 13 dyrektywy 2016/xx/UE. Grupę reprezentuje główny podatnik.
2. Tam gdzie ma zastosowanie ust. 1, nadwyżka kosztów finansowania zewnętrznego i wskaźnik EBITDA są obliczane na poziomie grupy, z uwzględnieniem wyników wszystkich członków grupy. Kwotę 3 000 000 EUR, o której mowa w art. 13 dyrektywy 2016/xx/UE, zwiększa się do 5 000 000.
3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 75 w celu ustanowienia bardziej szczegółowych przepisów zapobiegających fragmentacji w kontekście możliwości odliczania nadwyżki kosztów finansowania zewnętrznego.

Artykuł 70 Wycena

Do celów niniejszej dyrektywy art. 20 ust. 2 dyrektywy 2016/xx/UE nie ma zastosowania do grupy, jeżeli wszyscy członkowie grupy położeni są w państwach członkowskich, które nie przyjęły euro (EUR), w którym to przypadku to główny podatnik określa, jaka waluta ma zastosowanie

Artykuł 71

Mechanizm kompensowania strat i wyrównanie

1. Artykuł 41 dyrektywy 2016/xx/UE dotyczący mechanizmu kompensowania strat i wyrównania automatycznie przestaje obowiązywać z chwilą wejścia w życie niniejszej dyrektywy.
2. Przeniesione straty, które w momencie wejścia w życie niniejszej dyrektywy nie zostały jeszcze wyrównane, pozostają przy podatniku, na którego zostały przeniesione.

Artykuł 72

Odstąpienie od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia

Do celów niniejszej dyrektywy odniesienie w art. 53 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2016/xx/UE do ustawowej stawki podatku od osób prawnych, którą zostałby objęty podatnik, nie ma zastosowania i zastępuje się je średnią ustawową stawką podatku od osób prawnych mającą zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich.

Artykuł 73

Przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych

Do celów niniejszej dyrektywy zakres przepisów dotyczących kontrolowanych przedsiębiorstw zagranicznych na mocy art. 59 dyrektywy 2016/xx/UE ogranicza się do stosunków między członkami grupy i podmiotami będącymi rezydentami do celów podatkowych w państwie trzecim lub między stałymi zakładami położonymi w państwie trzecim.

Artykuł 74

Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych

Do celów niniejszej dyrektywy zakres przepisów dotyczących rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych określonych w art. 61 dyrektywy 2016/xx/UE ogranicza się do stosunków pomiędzy członkami grupy a podmiotami niebędącymi członkami grupy, które są przedsiębiorstwami powiązanymi, o których mowa w art. 56 dyrektywy 2016/xx/UE.

ROZDZIAŁ XI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 75

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 5, art. 3 i art. 69 ust. 3, powierza się Komisji na czas nieokreślony od daty wejścia niniejszej dyrektywy w życie.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2 ust. 5, art. 3 i art. 69 ust. 3, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym Radę.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2 ust. 5, art. 3 i art. 69 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Rada nie wyraziła sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, Rada

poinformowała Komisję, że nie wniesie sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Rady.

Artykuł 76 *Informowanie Parlamentu Europejskiego*

Komisja informuje Parlament Europejski o przyjęciu aktów delegowanych, o wszelkich sprzeciwach wobec nich oraz o odwołaniu przekazanych uprawnień przez Radę.

Artykuł 77 *Procedura komitetowa*

1. Komisja jest wspierana przez komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (WE) nr 182/2011.

Artykuł 78 *Konsultacje w sprawie art. 29*

Komitet ustanowiony na podstawie art. 77 może również omawiać w konkretnych przypadkach stosowanie art. 29.

Artykuł 79 *Przegląd*

Komisja dokonuje, po upływie pięciu lat od daty wejścia niniejszej dyrektywy w życie, przeglądu jej stosowania i składa Radzie sprawozdanie w sprawie funkcjonowania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to obejmuje w szczególności analizę wpływu mechanizmu ustanowionego na podstawie przepisów rozdziału VIII niniejszej dyrektywy na podział podstaw opodatkowania między państwa członkowskie.

Artykuł 80 *Transpozycja*

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2020 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2021 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 81 *Wejście w życie*

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 82

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia r.

W imieniu Rady

Przewodniczący